

Լաոդիկեա — Թիվ Մեկ

Եսայիայի կործանման մարգարեությունը Տեսիլքի հովտի համար

Jeff Pippenger

2023-08-14

Տեսիլքի հովտի մասին պատգամը: Ի՞նչ է պատահել քեզ այժմ, որ ամբողջությամբ բարձրացել ես տանիքների վրա: Դու, որ լի ես աղմուկով, խռովահույզ քաղաք, ուրախ քաղաք. քո սպանվածները սրով սպանված չեն, և ոչ էլ պատերազմում մեռած: Քո բոլոր իշխանները միասին փախել են, աղեղնավորների կողմից կապվել են. բոլոր նրանք, որ գտնվել են քո մեջ, միասին կապվել են, թեև հեռվից էին փախել: Ուստի ես ասացի. Հեռացե՛ք ինձանից. ես դառնապես պիտի լամ, մի՛ ջանացեք ինձ մխիթարել իմ ժողովրդի դստեր կործանման պատճառով: Որովհետև դա նեղության, կոխտման և շփոթության օր է Զորաց Տեր Աստծուց՝ տեսիլքի հովտում, պարիսպների քանդման և դեպի լեռները աղաղակի օր: Եսայիա 22:1-5.

Եսայիայի գրքում «բեռ» բառը հանդիպում է տասնութ անգամ: Այդ հիշատակումներից տասնմեկը ուղղակիորեն մատնանշում են կործանման մարգարեություններ, իսկ մյուս յոթ հիշատակումներում «բեռ»-ը նշանակում է մի բան, որ կրում են ուսի վրա: «Բեռ» թարգմանված այդ հիշատակումներից միայն մեկը ներկայացնում է մի բան, որ կրում են ուսի վրա, և միաժամանակ նաև կործանման մարգարեություն է: Ես մտադիր եմ անդրադառնալ հենց այն միակ հիշատակմանը, որտեղ եբրայական բառը մատնանշում է կրելիք մի բան, սակայն նաև կործանման մարգարեություն է. ուստի ես հենց սկզբից նշում եմ այդ տարբերությունը, թեև այս փաստերին չենք վերադառնա մինչև ավելի ուշ:

Գլուխը մշուշոտ չէ «տեսիլքի հովիտ»-ի սահմանման հարցում, որովհետև այն նույնացվում է «Դավթի քաղաքի» և նաև «Երուսաղեմի» հետ: Տեսիլքի հովիտը հղում է Լաոդիկեական աղվենտիզմին՝ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների պատմության ընթացքում: Եսայիան այս կործանման համատեքստը սահմանեց քսաներորդ գլխում ներկայացված պատմությամբ՝ նկարագրելով աշխարհի աստիճանական նվաճումը ասորեստանցի թագավորի կողմից, որը Եգիպտոսում գտնվող Ասորդ անունով մի քաղաք գրավելու համար ուղարկել էր Թարթան անունով մի զորագլխի:

Կիրակնօրյա օրենքը նույնացվում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ համարում, և այն նույնացնում է երեք խմբեր, որոնք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ «ազատվում են» պապականության ձեռքից:

Այն տարում, երբ Թարթանը եկավ Աշդդո, (երբ Ասորեստանի թագավոր Սարգոնը նրան ուղարկել էր,) և պատերազմեց Աշդդոյի դեմ ու առավ այն, այն նույն ժամանակ Տերը Ամովսի որդի Եսայիայի միջոցով խոսեց՝ ասելով. «Գնա՛, արձակի՛ր քուրձը քո մեջքից և հանի՛ր կոշիկդ քո ոտքից»: Եվ նա այդպես արեց՝ մերկ ու ոտաբոբիկ քայլելով: Եվ Տերն ասաց. «Ինչպես իմ ծառա Եսայիան երեք տարի մերկ ու ոտաբոբիկ քայլեց՝ որպես նշան և զարմանք Եգիպտոսի և Եթովպիայի վրա, այնպես

Էլ Ասորեստանի թագավորը կտանի եգիպտացիներին՝ որպես գերիներ, և եթովպացիներին՝ որպես աքսորյալներ, երիտասարդներին ու ծերերին, մերկ ու ոտաբոբիկ, նույնիսկ՝ նրանց հետույքները բաց, Եգիպտոսի ամոթի համար: Եվ նրանք պիտի վախենան ու ամաչեն Եթովպիայից՝ իրենց հույսից, և Եգիպտոսից՝ իրենց փառքից: Եվ այս կղզու բնակիչը այն օրը պիտի ասի. «Ահա՛, այսպիսին է մեր հույսը, որի մոտ մենք փախչում էինք օգնության համար, որպեսզի ազատագրվենք Ասորեստանի թագավորից, և մենք ինչպե՞ս պիտի փրկվենք»»: Եսայիա 20:1–6.

Կղզու բնակիչների կողմից բարձրացված հարցն այն է, թե ինչպես պիտի նրանք փրկվեն Ասորեստանի թագավորից, որը Դանիել տասնմեկում նույնպես ներկայացված է որպես հյուսիսի թագավոր:

Նա [հյուսիսի արքան] կմտնի նաև փառավոր երկիրը, և շատ երկրներ պիտի կործանվեն. բայց սրանք պիտի ազատագրվեն նրա ձեռքից, այսինքն՝ Եդոմը, Մովաբը և Ամոնի որդիների գլխավոր մասը: Դանիել 11:41.

Այս համարում Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքը նույնացվում է, և Դանիելի այս հատվածում կան որոշ նուրբ երանգներ, որոնք արժանի են ուշադրության: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունից քառասուներորդ համարներում երեք հաջորդական համարներ կան, որոնք բոլորը նույնացնում են «երկրներ»: Քառասուներորդ համարում նախկին Խորհրդային Միությունը ներկայացնող երկրները 1989 թվականին պապականության և Միացյալ Նահանգների կողմից swept away եղան: Ժամանակակից պատմաբանները հաստատում են այս փաստը:

Այնուհետև քառասուներկուերորդ համարում մենք հանդիպում ենք «երկրներ» բառին, որը ներկայացնում է երկրագնդի բոլոր երկրները, երբ հյուսիսի թագավորը (պապականությունը) գրավում է Եգիպտոսը, որը ներկայացնում է ամբողջ աշխարհը: Սա նրբերանգներից մեկն է: Մյուսը՝ այն երկու նրբերանգներից, որոնց ես անդրադառնում եմ այս երեք համարներում, վերաբերում է «փախչել» բառին քառասունմեկերորդ համարում և ապա կրկին քառասուներկուերորդ համարում: Դրանք երկու տարբեր երբայերեն բառեր են, թեև երկուսն էլ թարգմանված են որպես «փախչել»: Քառասուներկուերորդ համարում «փախչել» թարգմանված երբայերեն բառը նշանակում է՝ փրկություն չգտնել, որովհետև երբ Միավորված ազգերի կազմակերպությունը ներկայացնող «տասը թագավորները» համաձայնում են իրենց մեկաշխարհային կառավարությունը հանձնել պապական գազանի վերահսկողությանը, փախուստ չկա՝ փրկություն չկա:

Եվ այն տասը եղջիրները, որ տեսար, տասը թագաւորներ են, որոնք դեռ թագաւորութիւն չեն ստացել, բայց գազանի հետ մէկ ժամով իշխանութիւն են ստանում որպէս թագաւորներ: Սրանք մէկ միտք ունեն, եւ իրենց զօրութիւնն ու իշխանութիւնը տալիս են գազանին: Սրանք պատերազմ պիտի մղեն Գառան դէմ, եւ Գառը պիտի յաղթի նրանց, որովհետեւ նա տէրերի Տէրն է եւ թագաւորների Թագաւորը. եւ նրանք, որ նրա հետ են, կանչուած են, ընտրուած եւ հաւատարիմ: Եւ նա ասաց ինձ. «Այն ջրերը, որ տեսար, որոնց վրայ պոռնիկը նստած է,

ժողովուրդներ են եւ բազմութիւններ, ազգեր եւ լեզուներ: Եւ այն տասը եղջիրները, որ տեսար գազանի վրայ, սրանք պիտի ատեն պոռնիկին, պիտի ամայի եւ մերկ դարձնեն նրան, պիտի ուտեն նրա մարմինը եւ նրան կրակով այրեն: Որովհետեւ Աստուած նրանց սրտերի մէջ դրել է, որ կատարեն իր կամքը, համաձայնութեան գան եւ իրենց թագաւորութիւնը տան գազանին, մինչեւ Աստուծոյ խօսքերը կատարուեն»: Յայտնութիւն 17:12–17:

Այս «տասը թագաւորները» բազմիցս հիշատակվում են Աստծո խոսքում, և Եղիայի պատմության մէջ Իսրայելի թագաւոր Աքաաբը տասը ցեղերի գլուխն էր, և նա ամուսնացած էր Հեզաբելի հետ: Հեզաբելը աշխարհի վախճանում պապականությունն է, Եղիան՝ երրորդ հրեշտակի պատգամի պատգամաբերները, իսկ Աքաաբը՝ տասը թագաւորներից կազմված դաշինքի գլուխը: Աքաաբը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները՝ որպէս Միավորված ազգերի կազմակերպության առաջնորդ՝ կիրակնօրյա օրերի մարգարեական պատմության ընթացքում: Երբ Եգիպտոսը գրավվում է Ասորեստանի կողմից, Դանիել տասնմեկ քառասուններկուսում հյուսիսի թագաւորը հենց նոր հարկադրել է տասը թագաւորներին, որ համաձայնվեն իրենց թագաւորությունը հանձնել պապական իշխանությանը:

«Քանի որ մոտենում ենք վերջին ճգնաժամին, կենսական կարևորություն ունի, որ Տիրոջ գործիքների միջև ներդաշնակություն և միաբանություն լինի: Աշխարհը լեցուն է փոթորկով, պատերազմով և երկպառակությամբ: Սակայն մեկ գլխի՝ պապական իշխանության ներքո, ժողովուրդը պիտի միավորվի՝ ընդդիմանալու Աստծուն՝ Նրա վկաների անձում: Այս միությունը ամրացվում է մեծ ուրացողի կողմից: Մինչ նա ձգտում է միավորել իր գործակալներին՝ ճշմարտության դեմ պատերազմ մղելու համար, նա կաշխատի բաժանել և ցրել նրա պաշտպաններին: Նախանձը, չար կասկածանքը, չարախոսությունը նրա կողմից հրահրվում են անհամաձայնություն և պառակտում առաջացնելու համար»: Վկայություններ, հատոր 7, 182:

Քառասունմեկերորդ խոսքում մենք գտնում ենք «կփրկվի» բառը, և քառասուններկուերորդ խոսքում նույնպէս գտնում ենք «կփրկվի» բառը, սակայն դրանք երկու տարբեր եբրայական բառեր են: Քառասունմեկերորդ խոսքում «կփրկվի» թարգմանված բառը նշանակում է՝ փրկվել, ասես սահուն կերպով ազատվելով: Սա այն բառն է, որ թարգմանված է «կփրկվի» Եսայիայի քսաներորդ գլխի վեցերորդ խոսքում: «Այն օրը» «այս կողմ բնակիչը» հարցնում է, թե ինչպէս կարող են նրանք փրկվել ասորեստանցուց, որը «այն օրը» աստիճանաբար նվաճում է աշխարհը, ինչպէս պատկերված է Դանիել տասնմեկում և Սուրբ Գրքի մի քանի այլ հատվածներում:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ համարում, երբ պապականությունը, կամ ինչպէս Դանիելն է ներկայացնում նրան՝ հյուսիսի թագաւորը, կամ ինչպէս Եսայիան է ներկայացնում նրան՝ Ասորեստանցին, նվաճում է «փառավոր երկիրը», որը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները, առանձնացվում են երկու խմբեր:

Նա պիտի մտնի նաև փառավոր երկիրը, և շատ երկրներ պիտի կործանվեն. բայց սրանք պիտի ազատվեն նրա ձեռքից՝ Եդոմը, Մովաբը և Ամոնի որդիների գլխավոր

մասը: Դանիել 11:41:

Մեկը «շատերն» են, որոնք կործանվում են, իսկ մյուս խումբը ներկայացված է որպես «Եդոմ, Մովաբ և Ամմոնի որդիների գլխավորները»: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Հայտնություն տասնութերորդ գլխի չորրորդ համարը նրանց, ովքեր դեռ Բաբելոնում են, կոչ է անում՝ «Դո՛ւրս եկեք»:

Եվ երկնքից լսեցի մեկ այլ ձայն, որ ասում էր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերի մասնակից չլինեք, և որպեսզի չընդունեք նրա պատուհասներին: Հայտնություն 18:4.

Եդոմը, Մովաբը և Ամմոնի որդիների գլխավորները նրանք են, որ ճողփունությամբ կփրկվեն, ինչպես Եսայի քսանի մեջ կոգու ժողովուրդներն են հույս դնում անել:

Քառասունմեկերորդ համարում այն մյուս նրբերանգը, որին ես անդրադառնում եմ, այն է, որ քառասուն, քառասունմեկ և քառասուններկու համարներում մենք հանդիպում ենք «երկրներ» բառին, բայց քառասունմեկերորդ համարում այն հավելված բառ է, Դանիելի բնագրային խոսքերում չկա և այնտեղ չի պատկանում: Շատ երկրներ տապալվեցին քառասուներորդ համարի կատարման մեջ՝ Խորհրդային Միության փլուզման ժամանակ, և շատ երկրներ գերվում են, երբ պապականությունը տիրապետում է Միավորված ազգերի կազմակերպությանը: Սակայն Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ «շատերը», որ տապալվում են, շատ երկրներ չեն, նրանք կարող են լինել միայն Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներ:

«Եթե ճշմարտության լույսը ներկայացվել է ձեզ, բացահայտելով չորրորդ պատվիրանի շաբաթը և ցույց տալով, որ Աստծո Խոսքի մեջ կիրակիի պահպանումը հիմք չունի, և դուք, այնուամենայնիվ, շարունակում եք կառչած մնալ կեղծ շաբաթից՝ հրաժարվելով սուրբ պահել այն շաբաթը, որը Աստված կոչում է «Իմ սուրբ օրը», դուք ընդունում եք գազանի նշանը: Ե՛րբ է դա տեղի ունենում: Երբ դուք հնազանդվում եք այն հրամանագրին, որը պատվիրում է ձեզ դադարել աշխատանքից կիրակի օրը և երկրպագել Աստծուն, մինչդեռ գիտեք, որ Աստվածաշնչում չկա ոչ մի բառ, որը ցույց տա, թե կիրակին այլ բան է, քան սովորական աշխատանքային օր, դուք համաձայնում եք ընդունել գազանի նշանը և մերժում եք Աստծո կնիքը»: Review and Herald, July 13, 1897.

Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու յուրաքանչյուր անդամ եկեղեցու մկրտված անդամ դառնալու պահին ընդունել է Շաբաթի վարդապետությունը, և նրանք պատասխանատվության են ենթակա Շաբաթի վերաբերյալ «ճշմարտության լույսի» հանդեպ:

«Շաբաթի փոփոխությունը հոռմեական եկեղեցու իշխանության նշանն է կամ դրոշմը: Նրանք, ովքեր, հասկանալով չորրորդ պատվիրանի պահանջները, ընտրում են ճշմարիտի փոխարեն պահել կեղծ շաբաթը, այդպիսով պատիվ են մատուցում այն իշխանությանը, որի կողմից միայն այն հրամայված է: Գազանի դրոշմը պապական շաբաթն է, որը աշխարհի կողմից ընդունվել է Աստծու կողմից նշանակված օրվա փոխարեն:»

«Դեռ ոչ ոք չի ստացել գազանի նշանը: Փորձության ժամանակը դեռ չի հասել: Ամեն եկեղեցում կան ճշմարիտ քրիստոնյաներ, չբացառելով նաև հռոմեական կաթոլիկ հաղորդությունը: Ոչ ոք չի դատապարտվում, մինչև որ չի ստացել լույսը և չի տեսել չորրորդ պատվիրանի պարտավորեցնող ուժը: Բայց երբ դուրս գա կեղծ շաբաթը պարտադրող հրովարտակը, և երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը մարդկանց զգուշացնի գազանին և նրա պատկերին երկրպագելու դեմ, կեղծի և ճշմարտի միջև սահմանագիծը հստակորեն կգծվի: Այն ժամանակ նրանք, ովքեր դեռ կշարունակեն մնալ հանցանքի մեջ, կստանան գազանի նշանը:»

«Արագ քայլերով մենք մոտենում ենք այս ժամանակաշրջանին: Երբ բողոքական եկեղեցիները միանան աշխարհիկ իշխանությանը՝ սատարելու կեղծ կրոնը, որին հակադրվելու համար նրանց նախահայրերը կրել են ամենադաժան հալածանքները, այնժամ պապական շաբաթը կպարտադրվի եկեղեցու և պետության միացյալ իշխանությամբ: Կլինի ազգային ուրացություն, որը կավարտվի միայն ազգային կործանմամբ»: Manuscript 51, 1899.

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ միայն յոթերորդ օրվա ադվենտիստներն են պատասխանատվության ենթարկվում երրորդ հրեշտակի լույսի համար, որովհետև միայն այդ ժամանակ է, որ ադվենտիզմից դուրս գտնվողներին ներկայացվում է երրորդ հրեշտակի փորձությունը: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ «տապալված» «շատերը» Լաոդիկեական ադվենտիստներն են, որովհետև «դատաստանը սկսվում է Աստծո տնից»:

Այսպես վերջինները առաջին կլինեն, և առաջինները՝ վերջին. որովհետև շատերն են կանչված, բայց քչերը՝ ընտրված: Մատթեոս 20:16:

Եսայիան Եգիպտոսի և Եթովպիայի համար «նշան և զարմանալիք» է՝ կապված աշխարհը պապականության աստիճանական նվաճման հետ: Եգիպտոսը Միավորված ազգերի կազմակերպությունն է, Եթովպիան՝ Միացյալ Նահանգները, իսկ Ասորեստանը՝ պապականությունը: Այդ մարգարեական պատմության շրջանակում Եսայիան սկսում է շարադրել կործանման մասին մի շարք մարգարեություններ: Քսաներկուերորդ գլուխը վերաբերում է Լաոդիկեցիներին, որոնք կործանվում են Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և Փիլադելփիացիներին, որոնք Բաբելոնից դուրս են կանչում «Եդոմին, Մովաբին և Ամոնի որդիների գլխավորներին»:

Լաոդիկեական ադվենտիզմը չունի փրկվելու համար անհրաժեշտ բնավորությունը, և կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ նրանք Տիրոջ բերանից դուրս են թքվում: Ես նշում եմ այս փաստը միայն հաջորդ միտքը շեշտելու համար: Եսայիա քսաներկուսը ներկայացնում է մեկ այլ պատճառ, թե ինչու է Լաոդիկեան կորսված, որովհետև դատաստանի մարգարեությունն ուղղված է «տեսիլքի» հովտի դեմ: Կան երկու հիմնական եբրայական բառեր, որոնք թարգմանվում են որպես «տեսիլք»: Մեկը ներկայացնում է մարգարեական իրադարձությունների հաջորդականությունը, իսկ մյուսը՝ ներկայացնում է Քրիստոսի տեսիլքը: Մեկը եկեղեցուց դուրս է, իսկ մյուսը՝ եկեղեցու ներսում: Քսաներկուերորդ գլխում եղած բառը այն տեսիլքն է, որը ներկայացնում է մարգարեական իրադարձությունները, և նույն բառն է, որ «Առակների»

գրքում թարգմանված է որպես «տեսիլք»:

Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է, բայց նա, ով պահում է օրենքը, երանելի է: Առակաց 29:18:

«Տեսիլքի հովտի բեռը» այն մարգարեությունն է, որը աշխարհի վախճանին Աստծո եկեղեցու մեջ նույնացնում է երկրպագուների երկու դասեր: Շեքնայով ներկայացված մի դասը Լաոդիկեան է, իսկ մյուս դասը՝ Ֆիլադելֆիան, որը ներկայացված է Եղիակիմով՝ Հեղկիայի որդով: Գլխում այս երկու դասերի միջև եղած տարբերությունն, իհարկե, նույն տարբերությունն է, ինչ տասը կույսերի առակում: Մի դասը կեսգիշերին յուզն ունի, իսկ մյուս դասը՝ չունի: «Յուզը» որպես խորհրդանիշ, կախված այն համատեքստից, որտեղ գտնվում է, ներկայացնում է տարբեր ճշմարտություններ, սակայն Եսայիա քսաներկուում տասը կույսերի «յուզը» ներկայացված է «տեսիլք» բառով: Մի դասը «յուզն» ունի, իսկ մյուսը՝ չունի:

«Ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ կանգնած օծյալները» ունեն այն դիրքը, որ մի ժամանակ տրված էր Սատանային՝ որպես ծածկող քերովրե: Իր գահը շրջապատող սուրբ էակների միջոցով Տերը մշտական հաղորդակցություն է պահում երկրի բնակիչների հետ: Ոսկե յուզը ներկայացնում է այն շնորհը, որով Աստված շարունակ ապահովում է հավատացյալների ճրագները, որպեսզի դրանք չթրթռան և չմարեն: Եթե այդ սուրբ յուզը երկնքից չթափվեր Աստծո Հոգու պատգամների միջոցով, չարի ուժերը լիակատար վերահսկողություն կունենային մարդկանց վրա:

«Աստված անպատվվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն պատգամները, որ նա ուղարկում է մեզ: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուզը, որը նա պիտի թափեր մեր հոգիների մեջ, որպեսզի այն փոխանցվեր խավարի մեջ գտնվողներին: Երբ հնչի կանչը՝ «Ահա փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», նրանք, ովքեր չեն ընդունել սուրբ յուզը, ովքեր իրենց սրտերում չեն պահել Քրիստոսի շնորհը, անմիտ կույսերի նման պիտի գտնեն, որ պատրաստ չեն հանդիպելու իրենց Տիրոջը: Նրանք իրենց մեջ ուժ չունեն յուզը ձեռք բերելու, և նրանց կյանքերը կործանված են: Բայց եթե Աստծո Սուրբ Հոգին խնդրվի, եթե մենք, ինչպես Մովսեսը, աղաչենք՝ «Տո՛ւյց տուր ինձ Քո փառքը», Աստծո սերը պիտի թափվի մեր սրտերի մեջ: Ոսկե փողերի միջոցով ոսկե յուզը պիտի փոխանցվի մեզ: «Ոչ գործությամբ, ոչ էլ ուժով, այլ Իմ Հոգով, ասում է Զորաց Տերը»: Արդարության Արեգակի պայծառ ճառագայթներն ընդունելով՝ Աստծո զավակները փայլում են որպես լույսեր աշխարհում»: Review and Herald, July 20, 1897.

Մարգարեների հոգիները միմյանց հետ համահունչ են, և Զաքարիայի երկու օծյալները նույնպես Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաներն են:

«Երկու վկաների վերաբերյալ մարգարեն հետագայում հայտարարում է. “Սրանք են այն երկու ձիթենիները և այն երկու աշտանակները, որոնք կանգնած են երկրի Աստծու առաջ”: “Քո խոսքը,— ասում է սաղմոսերգուն,— ճրագ է իմ ոտքերի համար և լույս՝ իմ ճանապարհի համար”: Հայտնություն 11:4; Սաղմոս 119:105: Երկու վկաները ներկայացնում են Հին և Նոր Կտակարանների Սուրբ Գրությունները: Երկուսն էլ կարևոր վկայություններ են Աստծո օրենքի ծագման և

հավիտենականության մասին: Երկուսն էլ վկաներ են նաև փրկության ծրագրի վերաբերյալ: Հին Կտակարանի նախապատկերները, զոհաբերությունները և մարգարեությունները մատնանշում են առաջիկա Փրկչին: Նոր Կտակարանի Ավետարաններն ու Թղթերը պատմում են այն Փրկչի մասին, որ եկել է ճիշտ այնպես, ինչպես կանխասացվել էր նախապատկերով և մարգարեությամբ»: «Մեծ պայքարը», 267:

Զաքարիայի երկու օծյալները ներկայացնում են այն հաղորդակցման ընթացքը, որը պատկերավորված է Հայտնության առաջին գլխում: «Յուդը», որը պատմական իրադարձությունների մարգարեական «տեսիլք» է, փոխանցվում է Հին և Նոր Կտակարանների միջոցով: Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում այս երկու վկաները համատեքստով նույնացվում են որպես Մովսես և Եղիա: Մովսեսն ու Եղիան ինքնին խորհրդանիշ են:

Երբ դրանք ներկայացվում են միասին, ինչպես Պայծառակերպության լեռան վրա կամ Հայտնություն տասնմեկում, դրանք երկու տարբեր ճշմարտությունների խորհրդանիշներ են: Լեռան վրա դրանք ներկայացնում են կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակվա նահատակներին և հարյուր քառասունչորս հազարը, մինչդեռ Հայտնություն տասնմեկում դրանք ներկայացնում են Հին և Նոր Կտակարանները: Սակայն ադվենտիզմի համար դրանք ներկայացնում են առավել ևս: Հրեաների համար երկու վկաներն էին «օրենքը և մարգարեները», որոնք ներկայացնում էին Հին Կտակարանը, իսկ քրիստոնյաների համար երկու վկաները Հին և Նոր Կտակարաններն էին, բայց ադվենտիզմի համար երկու վկաները Աստծո խոսքն են և Հիսուսի վկայությունը: Ահա թե ինչու Հովհաննեսը Պատմոսում էր:

Ես՝ Հովհաննեսս, որ և՛ ձեր եղբայրն եմ, և՛ Հիսուս Քրիստոսի նեղության, թագավորության ու համբերության մասնակիցը, գտնվում էի այն կղզում, որ կոչվում է Պատմոս՝ Աստծու խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Հայտնություն 1:9.

Եսայիա քսաներկուերորդ գլխում ներկայացված են Մովսեսի և Եղիայի երկու վկաները, թեև դա կարելի է ճանաչել միայն այն դեպքում, եթե այդ գլխի նկատմամբ կիրառեք Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունքը: Նկատի առեք, թե որտեղից Հիսուսն սկսեց Էմմավուս գնացող ճանապարհին Իր աշակերտներին մարգարեական իրադարձությունների «տեսիլքի» բացատրությունը:

«Սկսելով Մովսեսից՝ Աստվածաշնչյան պատմության իսկական Ալֆայից, Քրիստոսը բոլոր Գրություններում բացատրեց Իր մասին եղած բաները»: Desire of Ages, 796.

Եղիան այն մարգարեն է, որ հայտնվում է Տիրոջ մեծ և անեղ օրվա առաջ՝ Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունքի վրա հիմնված պատգամով՝ հայրերի (ալֆա) սրտերը դեպի որդիները (օմեգա) դարձնելով: Մովսեսն ու Եղիան ներկայացնում են Աստվածաշնչյան մարգարեության ալֆան և օմեգան: Եթե կարող եք լսել դա, Մովսեսը Վիլյամ Միլլերն էր: Թե՛ Մովսեսը և թե՛ Միլլերը մահացան, և երկուսն էլ ներշնչմամբ ճանաչվեցին որպես

փրկված: Մովսեսը, իհարկե, իր մահից անմիջապես հետո հարություն է առնում, սակայն հրեշտակները սպասում են Միլլերի գերեզմանի շուրջ մինչև նրա հարությունը: Եղիան ներկայացնում է վերջին պատգամաբերին Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ:

«Հրեաները փորձեցին կասեցնել այն լուրի հոչակումը, որ կանխասված էր Աստծո Խոսքում, բայց մարգարեությունը պիտի կատարվի: Տերը ասում է. «Ահա Ես ձեզ կուղարկեմ Եղիա մարգարեին՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ» (Մադաթիա 4:5): Ինչ-որ մեկը պիտի գա Եղիայի հոգով և զորությամբ, և երբ նա հայտնվի, մարդիկ կարող են ասել. «Դու չափազանց ջերմեռանդ ես, դու Սուրբ Գրքերը պատշաճ կերպով չես մեկնում: Թույլ տուր քեզ ասել, թե ինչպես պիտի ուսուցանես քո լուրը»:

«Շատերը կան, որ չեն կարող զանազանել Աստծո գործը մարդու գործից: Ես կասեմ ճշմարտությունը, ինչպես Աստված տալիս է այն ինձ, և այժմ ասում եմ՝ եթե շարունակեք մեղք գտնել, վիճաբանության ոգի ունենալ, երբեք չեք ճանաչի ճշմարտությունը: Հիսուսն ասաց Իր աշակերտներին. «Դեռ շատ բաներ ունեմ ձեզ ասելու, բայց հիմա չեք կարող տանել» (Հովհաննես 16.12): Նրանք այնպիսի վիճակում չէին, որ կարողանային գնահատել սուրբ և հավիտենական բաները. բայց Հիսուսը խոստացավ ուղարկել Մխիթարիչին, որ Նա ամեն բան պիտի սովորեցնի նրանց և հիշեցնի նրանց այն ամենը, ինչ Ինքն ասել էր նրանց: Եղբայրներ՝ ը, մենք չպետք է մեր հույսը դնենք մարդու վրա: «Դադարեցեք մարդուց, որի շունչը նրա ռունգերի մեջ է, որովհետև ի՞նչ արժեք ունի նա» (Եսայիա 2.22): Դուք պետք է ձեր անօգնական հոգիները կախեք Հիսուսից: Մեզ վայել չէ խմել հովտի աղբյուրից, երբ լեռան մեջ աղբյուր կա: Թողնենք ստորին առունները. գանք բարձր աղբյուրներին: Եթե կա ճշմարտության որևէ կետ, որ դուք չեք հասկանում, որի վերաբերյալ համաձայն չեք, քննեցե՛ք, համեմատեցե՛ք զիրը զրի հետ, ճշմարտության հորը խրեցե՛ք խոր Աստծո Խոսքի հանքի մեջ: Դուք պետք է ինքներդ ձեզ և ձեր կարծիքները դնեք Աստծո զոհասեղանի վրա, մի կողմ դնեք ձեր կանխակալ գաղափարները, և թույլ տաք, որ Երկնքի Հոգին ձեզ առաջնորդի դեպի ամեն ճշմարտություն»: Selected Messages, գիրք 1, 412:

Եսայիա քսաներկրորդ գլխում Շեբնան և Եղիակիմը ներկայացնում են Ադվենտիզմի ներսում գտնվող իմաստուններին և հիմարներին աշխարհի վախճանին, երբ հյուսիսի թագավորը շարժվում է դեպի Երուսաղեմ: Եղիակիմը՝ Հեղկիայի որդին, ուներ «տեսիլքը», իսկ Շեբնան՝ ոչ:

Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է, բայց ով պահում է օրենքը, նա երանելի է: Առակաց 29:18:

Մարգարեական լուրը, այսինքն՝ այս համարի «տեսիլքը», վերաբերում է երկու բանի: Դու հասկանում ես մարգարեական լույսի աճը և ապրում ես, իսկ եթե չես հասկանում՝ մեռնում ես: Եթե չես հասկանում, ապա չես կարող պատրաստ լինել՝ պահելու շաբաթը կիրակնօրյա օրենքի փորձության ժամանակ: Դա կլինի «չափազանց ուշ»: Երբ Լաոդիկեական ադվենտիստները կործանվում են կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ,

նրանք մերժում են օրենքը, որովհետև մերժել են «ճշմարտության տեսիլքը»: Նրանք յուղ չունեն, նրանք չեն հասկանում գիտության աճը, որ կնքագերծվում է անմիջապես փորձաշրջանի փակվելուց առաջ:

Որովհետև ասում են՝ հարուստ եմ, հարստացել եմ և ոչ մի բանի կարիք չունեմ, բայց չգիտես, որ թշվառ ես, ողորմելի, աղքատ, կույր և մերկ: Հայտնություն 3:17:

Եսայիայի նշանն այն էր, որ նա երեք տարի մերկ ու բոբիկ քայլեց: Նա այդպես արեց, որպեսզի իր մարգարեական պատգամով զգուշացնի նրանց, ովքեր պիտի զգուշացվեին, որ եթե դուք չհասկանաք մարգարեական իրադարձությունների տեսիլքը, կհասնեք կիրակնօրյա օրենքին և գերի կդառնաք՝ տարվելով թշվառ, ողորմելի, աղքատ, կույր և մերկ վիճակում: Եսայիան նշան և հրաշք էր Եսայիայի ժամանակների պատմության համար, բայց առավել ևս՝ աշխարհի վախճանի համար:

Այս ամենը պատահեց նրանց՝ որպես օրինակներ, և գրվեց մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վերջավորությունները: Ա Կորնթացիս 10:11:

Քսաներկուերորդ գլխի առաջին հինգ համարներում Երուսաղեմը՝ Դավթի քաղաքը, բնորոշվում է որպես «աղմկալի», «ուրախ քաղաք», որ լի է «խռովություններով»: Այս գլխում մի դասական աստվածաշնչյան ասույթ, որ գործածվում է անգամ աշխարհիկ մարդկանց կողմից, կիրառվում է՝ ներկայացնելու այդ «ուրախ», «աղմկալի» քաղաքը, որ լի է «խռովություններով», երբ տասներեքերորդ համարում եղողները ուրախությամբ ասում են. «ուտենք և խմենք, որովհետև վաղը պիտի մեռնենք»: Սակայն, թեև նրանք ուրախ են, նրանց մարդիկ սպանված են, բայց ոչ սրով և ոչ էլ պատերազմում, և այդ պատճառով Եսայիան հարց է տալիս. «Ի՞նչ է պատահել քեզ»:

Ինչ էլ որ տառապեցնի նրանց, այն պատճառ է դարձել, որ նրանք բարձրանան տանիքների վրա: Տանիքները արևին, լուսնին և աստղերին պաշտելու խորհրդանիշն են, դրանք սպիրիտուալիզմի խորհրդանիշ են: Այս հատվածում աղվենտիզմը գտնվում է հոգևոր մոլորության ներքո:

Եվ նրանց, որ երկրպագում են երկնքի զորքին տանիքների վրա, և նրանց, որ երկրպագում են ու երդվում Տիրոջով, և երդվում են Մալքամով, և նրանց, որ հետ են դարձել Տիրոջից, և նրանց, որ չեն փնտրել Տիրոջը և չեն հարցրել Նրանից:

Լռություն պահիր Տեր Աստծու ներկայության առաջ, որովհետև Տիրոջ օրը մոտ է. որովհետև Տերը զոհ է պատրաստել, Իր հրավիրյալներին կանչել է: Եվ պիտի լինի, որ Տիրոջ զոհաբերության օրը Ես պիտի պատժեմ իշխաններին, արքայի որդիներին և բոլոր նրանց, որ օտարազգեստ հագած են: Նույն օրը Ես պիտի պատժեմ նաև բոլոր նրանց, որ շեմքի վրա են ցատկում, և իրենց տերերի տները լցնում բռնությամբ ու խաբեությամբ: Սոփոնիա 1:5–9.

Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ աղվենտիզմը, որ ներկայացված է որպես Երուսաղեմ, գտնվում է «տեսիլքի հովտում»: Նրանք, ովքեր մերժում են մարգարեական պատգամը, որ ներկայացված է «յուղով» կամ «տեսիլքով», զբաղվում են սպիրիտիզմով, որի մասին Պողոսը խոսում է Բ Թեսաղոնիկեցիներում: Այնտեղ մենք նաև գտնում ենք

նրանց (Մեքնա), ովքեր չընդունեցին ճշմարտության սերը:

Եվ դրա համար Աստված նրանց վրա պիտի ուղարկի մոլորության գորություն, որպեսզի նրանք հավատան ստին, որպեսզի դատապարտվեն բոլոր նրանք, ովքեր չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ: Բ Թեսաղոնիկեցիներին 2:11, 12.

Իհարկե, «ճշմարտություն» բառը, որ Պողոսը գործածում է, այն հունարեն բառն է, որ վերցված է եբրայերեն «ճշմարտություն» բառից, որը կազմվում է այն երեք եբրայերեն տառերի միավորմամբ, որոնք ներկայացնում են Ալֆան և Օմեգան: «Ճշմարտության» մերժումը, որ ներկայացված է որպես Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունք, Լաոդիկեցիների վրա բերում է գորավոր մոլորություն, և այդ մոլորությունը սպիրիտուալիզմն է:

«Մարգարեն Եսային ասում է. «Երբ ձեզ ասեն. Դիմեցե՛ք ոգեհարցներին և կախարդներին, որոնք շնչում ու մրմնջում են,— մի թե ժողովուրդը չպետք է իր Աստծուն դիմի. մի թե ողջերի համար՝ մեռյալների՝: Օրենքին և վկայությանը. եթե նրանք այս խոսքի համեմատ չեն խոսում, պատճառն այն է, որ նրանց մեջ լույս չկա»: Եսայիա 8:19, 20: Եթե մարդիկ կամենային ընդունել այն ճշմարտությունը, որ այնքան հստակ շարադրված է Սուրբ Գրքերում՝ մարդու բնության և մեռյալների վիճակի վերաբերյալ, ապա սպիրիտիզմի ՊՃությունների և դրսևորումների մեջ կտեսնեին Սատանայի գործունեությունը՝ գորությամբ, նշաններով և սուտ հրաշքներով: Բայց, մարմնական սրտին այնքան հաճելի ազատությանը տրվելու և իրենց սիրած մեղքերից հրաժարվելու փոխարեն, բազմությունները փակում են իրենց աչքերը լույսի առաջ և ուղիղ առաջ ընթանում՝ անտեսելով նախազգուշացումները, մինչ Սատանան իր որոգայթներն է հյուսում նրանց շուրջը, և նրանք դառնում են նրա ավարը: «Որովհետև նրանք չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն», ուստի «Աստված նրանց վրա կուղարկի մոլորության ներգործություն, որպեսզի հավատան ստին»: 2 Թեսաղոնիկեցիներին 2:10, 11»: The Great Controversy, 559.

Եսայիա քսաներկուերորդ գլխում զվարթ քաղաքի մարդիկ սպանվում են, սակայն ոչ ճակատամարտով կամ սրով. նրանք միասին կապվում և սպանվում են փախած առաջնորդների հետ:

«Եթե եկեղեցին ընթանա աշխարհի ուղուն նման ընթացքով, նրանք կկիսեն նույն ճակատագիրը: Ավելին, քանի որ նրանք ստացել են ավելի մեծ լույս, նրանց պատիժը կլինի ավելի մեծ, քան չապաշխարողների պատիժը:»

«Մենք, որպես ժողովուրդ, դավանում ենք, թե ճշմարտությունն ունենք երկրի վրա գտնվող ամեն մի այլ ժողովրդից առաջ: Ուստի մեր կյանքն ու բնավորությունը պետք է ներդաշնակ լինեն այդպիսի հավատի հետ: Ահա մոտենում է այն օրը, երբ արդարները, ինչպես թանկագին հացահատիկ, խրձերի մեջ պիտի կապվեն երկնային շտեմարանի համար, մինչդեռ ամբարիշտները, ինչպես որումը, պիտի հավաքվեն վերջին մեծ օրվա կրակների համար: Բայց ցորենն ու որումը «մինչև հնձքը միասին աճում են»:» Վկայություններ, հատոր 5, 100:

Եսայիա քսաներկուերորդ գլխում առաջնորդությունը կապվել է «աղեղնավորներով»։ Շեքնան ներկայացվում է որպես տան վրա իշխանություն ունեցող առաջնորդ, և նրա պաշտոնը պիտի տրվի Հեղկիայի որդի Եղիակիմին։ Եսայիա քսաներկուերորդ գլխում մարգարեական պատգամը, որը ներկայացված է մարգարեական իրադարձությունների «տեսիլքով», հյուսիսի թագավորի մոտենալու ժամանակ Երուսաղեմում առաջ է բերել երկրպագուների երկու դաս։ Մի դասը կապվում է երկնային շտեմարանի համար, իսկ մյուսը՝ վերջին օրերի կրակների համար։ Ինչը կապել է ամբարիշտներին, «աղեղնավորներն» են, որը Աստծո Խոսքում իսլամի բազմաթիվ խորհրդանիշներից մեկն է։

Եվ Քեդարի որդիների աղեղնավորների թվի մնացորդը, քաջագունները, պիտի նվազեն, որովհետև Իսրայելի Տեր Աստվածը խոսել է սա։ Եսայիա 21:17.

Եվ սրանք են Իսմայելի որդիների անունները՝ իրենց անուններով, ըստ իրենց սերունդների. Իսմայելի անդրանիկը՝ Նաբայոթը, և Կեդարը, և Ադբեելը, և Միքսամը, և Միշման, և Դուման, և Մասսան, Հադարը, և Թեման, Յետուրը, Նաֆիշը, և Կեդեման. Սրանք են Իսմայելի որդիները, և սրանք են նրանց անունները՝ ըստ իրենց բնակավայրերի և ըստ իրենց ամրոցների. տասներկու իշխաններ՝ ըստ իրենց ազգերի։ Ծննդոց 25:13–16.

Ադվենտիզմի դեկավարությունը կապվեց աղեղնավորների կողմից, երբ նրանք մերժեցին այն լուրը, թե 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին իսլամը հարձակվեց Միացյալ Նահանգների վրա՝ ի կատարումն Աստվածաշնչյան մարգարեության։ 9/11-ի հարձակումը հաստատումն էր այն լուրի, որ բացվեց 1989 թվականին՝ Խորհրդային Միության փլուզման ժամանակ։ Իսլամի հարձակումը 9/11-ին զուգահեռ էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ իսլամի սանձված լինելու մասին մի մարգարեություն, հաստատելով Միլլերի հիմնական մարգարեական կանոնը՝ որ մեկ օրը ներկայացնում է մեկ տարի, զորացրեց առաջին հրեշտակի լուրը։ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը կանխասված իրադարձության իրականացումն էր, որը հիմնված էր օրը մեկ տարվա սկզբունքի վրա։ Երբ այն իրականացավ, առաջին հրեշտակի լուրը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոն կայան։

9/11-ը հաստատեց այն «տեսիլքի» հիմնական կանոնը, որը տրվել էր ադվենտիզմին՝ հռչակելու համար։ Այդ կանոնն այն է, որ պատմությունը կրկնվում է։ Երբ մեկ օրվա՝ մեկ տարվա սկզբունքը հաստատվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ՝ նշանավորելով Միլլերի դատաստանի ժամի պատգամի զորացում ստանալը, և այսպիսով նախատիպելով այն ժամանակը, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակը իջավ 9/11-ին։

«Ինչպե՞ս է շրջանառվում այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պետք է սրբվի մակընթացային ալիքով։ Ես երբեք այսպիսի բան չեմ ասել։ Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ բարձրացող մեծ շենքերին, հարկ հարկի վրա, . «Ի՛նչ ահավոր տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, երբ Տերը վեր կենա՝ սաստիկ ցնցելու երկիրը։ Այն ժամանակ Հայտնություն 18.1–3-ի խոսքերը պիտի կատարվեն»։ Հայտնության տասնութերորդ գլխի ամբողջությունը նախազգուշացում է այն բանի մասին, ինչ

պիտի գա երկրի վրա: Սակայն ես առանձնապես լույս չունեմ այն մասին, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, այլ միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը կործանվելու են Աստծու զորության շրջամբ ու շուտ տմամբ: Ինձ տրված լույսից ես գիտեմ, որ կործանում կա աշխարհում: Տիրոջ մեկ խոսքը, Նրա հզոր զորության մեկ հպումը, և այս զանգվածեղ կառույցները կընկնեն: Այնպիսի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, որոնց սարսափելիությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

Իսլամի մասին, իհարկե, դեռ շատ ավելին կարելի է ասել, սակայն Մեքնան ներկայացնում է նրանց, ովքեր մերժում են մարգարեական պատմության այն «տեսիլքը», որը հիմնված է պատմության կրկնության վրա՝ ուղեկցված պատմության կրկնության գլխավոր ճշմարտությամբ, այն է՝ որ որևէ բանի սկիզբը պատկերավորում է այդ բանի վերջը: 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին Իսլամի զսպումը վայր իջեցրեց Հայտնություն տասի հրեշտակին, իսկ 9/11-ին Իսլամի արձակումը վայր իջեցրեց Հայտնություն տասնության հրեշտակին:

Եվ ես ասացի. «Լսեցե՛ք, աղաչում եմ, ո՛վ Հակոբի գլուխներ և Իսրայելի տան իշխաններ. մի՞ թե ձեզ համար չէ իրավունքը ճանաչելը, դուք, որ ասում եք բարին և սիրում չարը, նրանց մաշկը պոկում եք վրայից, և նրանց մարմինը՝ նրանց ոսկորներից, դուք, որ ուտում եք իմ ժողովրդի մարմինը և մորթում նրանց մաշկը վրայից, կոտրում եք նրանց ոսկորները և կտրտում նրանց, ինչպես կաթսայի համար, և ինչպես միսը՝ կաթսայի մեջ: Այն ժամանակ նրանք պիտի աղաղակեն Տիրոջը, Բայց Նա չի լսի նրանց. այլ այն ժամանակ պիտի ծածկի Իր երեսը նրանցից, որովհետև չարությամբ են վարել իրենց գործերը»: Այսպես է ասում Տերը այն մարգարեների մասին, որոնք մոլորեցնում են իմ ժողովրդին, որոնք կծում են իրենց ատամներով և աղաղակում. «Խաղաղություն», իսկ ով բան չի դնում նրանց բերանը, նրա դեմ պատերազմ են պատրաստում: Ուստի ձեզ համար գիշեր պիտի լինի, որպեսզի տեսիլք չունենաք, և ձեզ համար խավար պիտի լինի, որպեսզի գուշակություն չանեք. և արևը մայր պիտի մտնի մարգարեների վրա, և օրը պիտի խավարի նրանց վրա: Այն ժամանակ տեսանողները պիտի ամաչեն, և գուշակողները պիտի խայտառակվեն. այո՛, բոլորը պիտի ծածկեն իրենց շրթունքները, որովհետև Աստծուց պատասխան չկա: Բայց ես, ճշմարտապես, լի եմ զորությամբ՝ Տիրոջ Հոգով, նաև դատաստանով և արիությամբ, որպեսզի Հակոբին հայտնեմ նրա հանցանքը, և Իսրայելին՝ նրա մեղքը: Լսեցե՛ք այս, աղաչում եմ, ո՛վ Հակոբի տան գլուխներ և Իսրայելի տան իշխաններ, դուք, որ զգվում եք իրավունքից և աղավաղում ամեն արդարություն, Միոնը արյունով եք շինում, և Երուսաղեմը՝ անօրենությամբ: Նրա գլուխները կաշառքի համար են դատում, նրա քահանաները վարձքի համար են սովորեցնում, և նրա մարգարեները դրամի համար են գուշակում, սակայն Տիրոջ վրա են հենվում և ասում. «Մի՞ թե Տերը մեր մեջ չէ. ոչ մի չարիք չի գա մեզ վրա»: Միքիա 3:1-11.

Եվ Արիելի [Երուսաղեմի] դեմ պատերազմող բոլոր ազգերի բազմությունը, այսինքն՝ բոլոր նրանք, որ պատերազմում են նրա և նրա ամրոցի դեմ և նեղում նրան, պիտի լինի ինչպես գիշերային տեսիլքի երազ: Եվ պիտի լինի ինչպես այն դեպքում, երբ քաղցած մարդը երագում է, և ահա՛ ուտում է, բայց արթնանում է, և նրա անձը

դատարկ է. կամ ինչպես այն դեպքում, երբ ծարավ մարդը երագում է, և ահա՝ խմում է, բայց արթնանում է, և ահա՝ տկար է, և նրա անձը դեռ ցանկություն ունի. այդպես պիտի լինի բոլոր այն ազգերի բազմությունը, որ պատերազմում են Սիոն լեռան դեմ: Կանգ առեք և զարմացեք. աղաղակեցեք և ճչացեք. նրանք հարբած են, բայց ոչ գինուց. նրանք օրորվում են, բայց ոչ թունդ խմիչքից: Որովհետև Տերը ձեր վրա թափել է խոր քնի ոգին և փակել է ձեր աչքերը. մարգարեներին և ձեր իշխաններին, այսինքն՝ տեսանողներին, նա ծածկել է: Եվ ամենի տեսիլքը ձեզ համար դարձել է ինչպես կնքված գրքի խոսքերը, որ տալիս են մի գիտուն մարդու՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրում եմ», և նա ասում է. «Չեմ կարող, որովհետև կնքված է»: Եվ գիրքը տրվում է անգետ մարդուն՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրում եմ», և նա ասում է. «Ես անգետ եմ»: Ուստի Տերն ասաց. «Քանի որ այս ժողովուրդն իր բերանով մոտենում է ինձ և իր շուրթերով պատվում է ինձ, բայց իր սիրտը հեռու է պահել ինձնից, և նրանց երկյուղն իմ հանդեպ մարդկային պատվիրանով ստրված բան է, դրա համար ահա ես դարձյալ պիտի հրաշալի գործ անեմ այս ժողովրդի մեջ՝ հրաշալի գործ և զարմանալիք. որովհետև նրանց իմաստունների իմաստությունը պիտի կորչի, և նրանց խոհեմների հասկացողությունը պիտի թաքցվի»: Վա՛յ նրանց, որ խորունկ կերպով փորձում են իրենց խորհուրդը ծածկել Տիրոջից, և որոնց գործերը խավարի մեջ են, և ասում են. «Ո՛վ է մեզ տեսնում, և ո՛վ է մեզ ճանաչում»: Արդարև, ձեր ամեն ինչ գլխավայր շուռ տալը պիտի համարվի ինչպես բրուտի կավը. որովհետև մի թե գործը պիտի ասի իրեն ստեղծողին. «Նա ինձ չի ստեղծել», կամ կերտվածը պիտի ասի իրեն կերտողին. «Նա խելք չունեմ»: Եսայիա 29:7-16:

Տեսիլքի հովիտը, ըստ Եսայիայի, «նեղության, կոխտման և խռովության օր է Զորքերի Տեր Աստծու կողմից տեսիլքի հովտում, պարիսպների քանդում և դեպի լեռները աղաղակ»: Ուստի Եսայիան դառնապես լալիս է, ինչպես և Հիսուս:

«Հիսուսի արտասուքները Իր իսկ չարչարանքների կանխագագցումից չէին: Նրա առջև էր Գեթսեմանին, որտեղ շուտով մեծ խավարի սարսափը պիտի հովանի Նրա վրա: Տեսադաշտում էր նաև ոչխարների դարպասը, որով դարեր շարունակ զոհաբերական ընծաների համար նախատեսված անասուններն էին անցկացնում: Այդ դարպասն էլ շուտով պիտի բացվեր Նրա առաջ՝ մեծ Նախակերպարի, որի զոհաբերությանը աշխարհի մեղքերի համար ցույց էին տվել այդ բոլոր ընծաները: Մոտակայքում էր Գողգոթան՝ Նրա մոտալուտ հոգեվարքի վայրը: Մակայն այս հիշեցումներից չէր, որ Փրկիչը լալիս էր և հառաչում հոգու տագնապի մեջ: Նրա վիշտը եսասիրական չէր: Իր սեփական հոգեվարքի միտքը չէր ահաբեկում այդ՝ ազնիվ, անձնագոհ հոգուն: Հիսուսի սիրտը խոցում էր Երուսաղեմի տեսարանը՝ Երուսաղեմի, որ մերժել էր Աստծո Որդուն և արհամարհել Նրա սերը, որ հրաժարվել էր համոզվել Նրա հզոր հրաշքներով և պատրաստվում էր խլելու Նրա կյանքը: Նա տեսնում էր, թե ինչպիսին էր նա՝ իր Փրկչին մերժելու մեղավորության մեջ, և ինչպիսին կարող էր լինել, եթե ընդուներ Նրան, ով միայն կարող էր բժշկել նրա վերքը: Նա եկել էր նրան փրկելու. ինչպե՞ս կարող էր Նա հրաժարվել նրանից»:

«Իսրայելը եղել էր առանձնապես շնորհված ժողովուրդ. Աստված նրանց տաճարը դարձրել էր Իր բնակարանը. այն էր «գեղեցիկ դիրքով, ամբողջ երկրի ուրախությունը»: Մաղմուս 48:2: Այնտեղ էր պահպանված Քրիստոսի պահպանիչ

խնամքի և քնքուշ սիրո՝ ավելի քան հազար տարվա պատմությունը, այնպիսի սիրո, ինչպիսին հայրը տածում է իր միածին զավակի հանդեպ: Այդ տաճարում մարգարեները հնչեցրել էին իրենց հանդիսավոր նախագգուշացումները: Այնտեղ էին ծածանվել բոցավառ բուրվառները, մինչդեռ խունկը, խառնված երկրպագուների աղոթքներին, բարձրացել էր առ Աստված: Այնտեղ էր հոսել անասունների արյունը՝ որպես Քրիստոսի արյան նախատիպ: Այնտեղ Եհովան հայտնել էր Իր փառքը քավության սեղանի վերևում: Այնտեղ քահանաները պաշտոնավարել էին, և խորհրդանիշի ու արարողության շքեղությունը դարեր շարունակվել էր: Բայց այս ամենը պիտի վերջ ունենար:»

«Հիսուսը բարձրացրեց Իր ձեռքը, —որով այնքան հաճախ օրհնել էր հիվանդներին ու տառապյալներին,— և այն շարժելով դեպի դատապարտված քաղաքը՝ վշտից ընդհատվող խոսքերով բացականչեց. «Եթե դու իմանայիր, զոնե այս քո օրը, այն բաները, որ պատկանում են քո խաղաղությանը.—» Այստեղ Փրկիչը դադար առավ և չասաց, թե ինչպիսին կարող էր լինել Երուսաղեմի վիճակը, եթե նա ընդուներ այն օգնությունը, որ Աստված ցանկանում էր տալ նրան,— Իր սիրելի Որդու պարզև: Եթե Երուսաղեմը ճանաչած լիներ այն, ինչ ճանաչելը նրա առավելությունն էր, և ականջ դրած լիներ այն լույսին, որ Երկինքն ուղարկել էր նրան, նա կարող էր կանգնել բարգավաճման փառքի մեջ՝ որպես թագավորությունների թագուհի, ազատ՝ Աստծուց տրված իր զորության ուժով: Նրա դռների մոտ զինված զինվորներ կանգնած չէին լինի, նրա պարիսպներից հռոմեական դրոշներ չէին ծածանվի: Այն փառավոր ճակատագիրը, որ կարող էր օրհնել Երուսաղեմը, եթե նա ընդուներ իր Փրկչին, կանգնեց Աստծու Որդու առաջ: Նա տեսավ, որ իր միջոցով նա կարող էր բժշկված լինել իր ծանր ախտից, ազատագրված՝ գերությունից, և հաստատված՝ որպես երկրի հզոր մայրաքաղաք: Նրա պարիսպներից խաղաղության աղավնին պիտի ելներ դեպի բոլոր ազգերը: Նա պիտի լիներ աշխարհի փառքի խույրը:»

«Սակայն այն լուսավոր պատկերը, թե ինչպիսին կարող էր լինել Երուսաղեմը, խամրում է Փրկչի աչքի առաջ: Նա գիտակցում է, թե այժմ ինչ է նա հռոմեական լծի տակ՝ կրելով Աստծո խոժոռությունը, մատնված լինելով Նրա արդար հատուցման դատաստանին: Նա շարունակում է Իր ողբի խզված թելը. «Բայց հիմա ծածկուած են քո աչքերից: Որովհետեւ օրեր պիտի գան քեզ վրայ, երբ քո թշնամիները պատնեշ պիտի գցեն քեզ շուրջը, եւ պիտի պաշարեն քեզ, եւ ամէն կողմից պիտի սեղմեն քեզ, եւ քեզ գետնին պիտի հաւասարեցնեն, եւ քո որդիներին՝ քո մէջ, եւ քարի վրայ քար պիտի չթողնեն քո մէջ, որովհետեւ չճանաչեցիր քո այցելութեան ժամանակը»:

«Քրիստոսը եկավ՝ փրկելու Երուսաղեմը իր զավակներով հանդերձ, սակայն փարիսեցիական հպարտությունը, կեղծավորությունը, նախանձը և չարությունը խանգարել էին Նրան իր նպատակը իրականացնելու մեջ: Հիսուսը գիտեր այն սարսափելի հատուցումը, որ գալու էր դատապարտված քաղաքի վրա: Նա տեսնում էր Երուսաղեմը՝ զորքերով շրջապատված, պաշարված բնակիչներին՝ սովից ու մահից հալածված, մայրերին՝ իրենց իսկ զավակների մեռած մարմիններով սնվելիս, և թե ինչպես և՛ ծնողները, և՛ զավակները միմյանց ձեռքից խլում էին ուտելիքի վերջին պատառը, քանի որ սովի կրծող տառապանքները ոչնչացրել էին բնական գորովանքը: Նա տեսնում էր, որ հրեաների համառությունը, ինչպես որ դրսևորվել

էր Նրա փրկությունը մերժելու մեջ, նրանց նաև պիտի առաջնորդէր հրաժարվելու՝ հնազանդվելու ներխուժող բանականերին: Նա տեսնում էր Գողգոթան, որտեղ Ինքը պիտի բարձրացվեր, խաչերով լեցուն՝ անտառի ծառերի պես խիտ կանգնած: Նա տեսնում էր թշվառ բնակիչներին՝ տանջարանների վրա և խաչելությամբ չարչարվելու մեջ, գեղեցիկ ապարանքները՝ կործանված, տաճարը՝ ավերակների մեջ, և նրա հզոր պատերից՝ ոչ մի քար մյուս քարի վրա չմնացած, մինչդեռ քաղաքը վարել էին արտի պես: Փրկիչը լիովին արդարացիորեն կարող էր տառապագին արտասվել այդ սոսկալի տեսարանի առջև»:

«Երուսաղեմն եղել էր Նրա հոգաձության զավակը, և ինչպես քնքուշ հայրը սգում է մոլորված որդու համար, այնպես էլ Հիսուսը լալիս էր սիրելի քաղաքի վրա: Ինչպե՞ս քեզ մատնեմ: Ինչպե՞ս տեսնեմ, որ դու դատապարտված ես կործանման: Մի՞ թե պետք է թողնեմ քեզ, որ լցնես քո անօրենության բաժակը: Մեկ հոգին այնպիսի արժեք ունի, որ դրա համեմատ աշխարհները սուղվում են աննշանության մեջ, բայց այստեղ մի ամբողջ ազգ պետք է կորչեր: Երբ արևմուտք թեքվող արագ մայր մտնող արեգակը անհետանար երկնքի տեսադաշտից, Երուսաղեմի շնորհի օրը պիտի ավարտվեր: Մինչ երթը կանգ էր առել Ձիթենյաց լեռան լանջին, Երուսաղեմի համար ապաշխարելու ժամանակը դեռ չէր անցել: Գթության հրեշտակն այն ժամանակ ծալում էր իր թևերը, որպեսզի իջներ ոսկյա գահից և տեղ տար արդարադատությանը և արագ վրա հասնող դատաստանին: Բայց Քրիստոսի սիրո մեծ սիրտը դեռ աղերսում էր Երուսաղեմի համար, որ արհամարհել էր Նրա ողորմությունները, անտեսել Նրա զգուշացումները և պատրաստվում էր իր ձեռքերը թաթախել Նրա արյան մեջ: Եթե միայն Երուսաղեմն ապաշխարեր, դեռ ուշ չէր: Մինչ մայր մտնող արեգակի վերջին շողերը դեռ հապաղում էին տաճարի, աշտարակի և գագաթի վրա, մի թե որևէ բարի հրեշտակ չէր առաջնորդի նրան դեպի Փրկչի սերը և չէր կանխի նրա դատավճիռը: Գեղեցիկ և անսուրբ քաղաք, որ քարկոծել էր մարգարեներին, որ մերժել էր Աստծո Որդուն, որ իր անապաշխարությամբ ինքն իրեն կապում էր գերության կապանքների մեջ,—նրա ողորմության օրը գրեթե սպառված էր»: Desire of Ages, 576–578.

Երբ Եսային քսաներկուերորդ գլխում նկարագրում է Երուսաղեմի դեմ պատերազմը, հարձակվողները «կազմավորվում են դարպասի մոտ»: Եղամն ու Կիրը կանգնած են դարպասի մոտ՝ զենքերը պատրաստ, և ապա բացահայտում են Երուսաղեմի ծածկույթը: Եսայու մոտ այն «ծածկույթը», որ դարպասի մոտ գտնվող թշնամիների կողմից բացահայտվում է, Եգիպտոսի ստվերն է:

«Վա՛յ ապստամբ որդիներին,— ասում է Տերը,— որոնք խորհուրդ են առնում, բայց ոչ ինձնից, և ծածկույթով են ծածկվում, բայց ոչ իմ Հոգով, որպեսզի մեղքի վրա մեղք ավելացնեն. որոնք գնում են Եգիպտոս իջնելու և իմ բերանից չեն հարցրել, որպեսզի զորանան փարավոնի զորությամբ և ապավինեն Եգիպտոսի ստվերին»: Եսայիա 30:1, 2.

Երուսաղեմի թշնամիները գիտակցում են, որ նրանք, ում ներկայացնում է Սեբնան, իրենց ապավենը դրել են Եգիպտոսի վրա՝ կարծելով, թե Եգիպտոսը պիտի պաշտպանի իրենց, մինչդեռ նրանք, ում ներկայացնում է Եղիակիմը՝ Քեդկիայի որդին, վստահում են

ոչ թե «Եգիպտոսի ստվերին», այլ ծածկված են Աստծո Հոգու ծածկույթով և ապավինում են «Բարձրյալի հովանին»:

Բարձրյալի ծածուկ տեղում բնակվողը Ամենագործի հովանու տակ պիտի մնա: Տիրոջ մասին պիտի ասեմ. Նա է իմ ապաստանը և իմ ամրոցը, իմ Աստվածը, որին ես պիտի վստահեմ: Սաղմոսներ 91:1, 2.

Կիրակնօրյա օրերնքի ճգնաժամի ժամանակ, իմաստուն կույսերը, որոնք ներկայացված են Եղիակիմով՝ Քեդկիայի որդիով, ապավինում են Բարձրյալի հովանին, իսկ անմիտ կույսերը, որոնք ներկայացված են Սեբնայով, ապավինում են Եգիպտոսի հովանուն: «Բացահայտվեց» թարգմանված բառը նշանակում է մերկացնել և գերության մատնել: Դարպասի մոտ գտնվող թշնամիները ճանաչում են, որ Երուսաղեմի պաշտպանությունը վերացված է, և ապա Սեբնան ու նրա համախոհները սկսում են փորձել փրկել իրենք իրենց, որովհետև նրանք տեսնում են «Դավթի քաղաքի ճեղքերը» և տեսնում են, որ ճեղքերը շատ են, որոնք թշնամուն թույլ կտան ներս մտնել: Խուճապի մեջ, ինչպես ներկայացված է տասը կույսերի առակում, անմիտները սկսում են պաշտպանություն որոնել, սակայն չունեն:

Շեբնան իր փրկությունը տեսնում է «անտառի զրահի» մեջ, սակայն արդեն չափազանց ուշ է: Նա հաշվում է Երուսաղեմի տները և սկսում է քանդել դրանք, որպեսզի ամրացնի պարիսպը, սակայն արդեն չափազանց ուշ է: Նրանք հավաքում են ստորին ավազանի ջրերը և փորձում են միանալ հին ավազանի ջրին, սակայն արդեն չափազանց ուշ է: Քանի որ ջուրը Սուրբ Հոգու հիմնական խորհրդանիշներից է, սա ցույց է տալիս, որ նրանք հուսահատորեն նավթ են որոնում, սակայն արդեն չափազանց ուշ է: Իրենց բոլոր ջանքերի մեջ նրանք մոռացան ավազանների Արարչին և այն, որ Նա այդ «ավազանները» ճշմարտության համար ստեղծել էր վաղուց: Նրանք մոռացան, որ դարերի Վեմն էր, որ հին ժամանակներում տվել էր այդ պատգամը: Նրանք ընտրեցին չքայլել հին շավիղներով, որոնք ներկայացված են այն հիմքերով, որ հաստատվել էին Վիլյամ Միլլերի աշխատանքի միջոցով:

«Թշնամին ձգտում է շեղել մեր եղբայրների և քույրերի մտքերը այն գործից, որով ժողովուրդ պիտի պատրաստվի կանգնելու այս վերջին օրերում: Նրա սովեստությունները նպատակ ունեն մտքերը հեռացնել ժամի վտանգներից և պարտականություններից: Նրանք ոչինչ են համարում այն լույսը, որ Քրիստոսը եկավ երկնքից՝ Հովհաննեսին տալու Իր ժողովրդի համար: Նրանք սովորեցնում են, թե մեզ անմիջապես առջև սպասվող տեսարանները բավական կարևորություն չունեն, որպեսզի առանձնահատուկ ուշադրության արժանանան: Նրանք անուժ են դարձնում երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և խլում Աստծո ժողովրդից նրա անցյալի փորձառությունը՝ դրա փոխարեն տալով կեղծ գիտություն:

«Այսպես է ասում Տէրը. Կանգնեց՛ք ճանապարհների վրա, նայեց՛ք և հարցրե՛ք հին շավիղների համար, թե որտեղ է բարի ճանապարհը, և ընթանաք դրանով»: Երեմիա 6:16:

«Թող ոչ ոք չձգտի քանդելու մեր հավատի հիմքերը՝ այն հիմքերը, որոնք մեր գործի սկզբում դրվեցին Խոսքի աղոթական ուսումնասիրմամբ և հայտնությամբ: Այս հիմքերի վրա մենք կառուցում ենք արդեն վերջին հիսուն տարիների ընթացքում: Մարդիկ կարող են կարծել, թե գտել են նոր ճանապարհ և կարող են դնել ավելի ամուր հիմք, քան այն, որ արդեն դրված է: Բայց սա մեծ խաբեություն է: Ոչ ոք չի կարող ուրիշ հիմք դնել, քան այն, որ արդեն դրված է:»

«Անցյալում շատերը ձեռնարկել են նոր հավատ կառուցել, նոր սկզբունքներ հաստատել: Բայց որքան ժամանակ կանգուն մնաց նրանց շինությունը: Այն շուտով կործանվեց, որովհետև Վեմի վրա հիմնված չէր:»

«Մի՞թե առաջին աշակերտները չպետք է բախվեին մարդկանց խոսքերին: Մի՞թե նրանք չպետք է լսեին կեղծ տեսություններ, և ապա, ամեն ինչ կատարած լինելով, հաստատուն կանգնեին՝ ասելով. «Ուրիշ հիմք ոչ ոք չի կարող դնել, քան այն, որ դրված է»: Ա Կորնթացիս 3:11:»

«Այսպիսով մենք պետք է մեր վստահության սկզբնական հիմքը հաստատուն պահենք մինչև վերջը: Ձորության խոսքեր են ուղարկվել Աստծուց և Քրիստոսից այս ժողովրդին՝ նրանց աշխարհից դուրս բերելու համար, կես առ կես, ներկա ճշմարտության պարզ լույսի մեջ: Սուրբ կրակով հաված շուրթերով Աստծո ծառաները հոչակել են պատգամը: Աստվածային խոսքը իր կնիքն է դրել հոչակված ճշմարտության իսկության վրա»: Վկայություններ, հատոր 8, 296, 297:

Այն «օրը», երբ այս ամենը տեղի է ունենում, աստվածաշնչյան այն «օրն» է, որը Եսայիան բնորոշում է որպես այն օրը, երբ Տեր Ձորաց Աստված կանչեց «լացի, և ողբի, և գլուխը ճաղատելու, և քուրձ կապելու»:

Եվ Տերը խոսեց Մովսեսի հետ՝ ասելով. «Նաև այս յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը Քավության օր պիտի լինի. այն ձեզ համար սուրբ ժողով պիտի լինի, և դուք պիտի խոնարհեցնեք ձեր անձերը ու Տիրոջը կրակով մատուցվող ընծա պիտի մատուցեք: Եվ այդ նույն օրը ոչ մի գործ չպիտի անեք, որովհետև այն Քավության օր է՝ ձեզ համար քավություն անելու ձեր Տեր Աստծու առաջ: Որովհետև ամեն մի անձ, որ այդ նույն օրը չխոնարհեցնի իրեն, պիտի կտրվի իր ժողովրդի միջից: Եվ ամեն մի անձ, որ այդ նույն օրը որևէ գործ անի, այդ անձին ես պիտի բնաջնջեմ իր ժողովրդի միջից: Որևէ գործ չպիտի անեք. դա հավիտենական կանոն պիտի լինի ձեր սերունդների համար՝ ձեր բոլոր բնակավայրերում: Այն ձեզ համար հանգստյան շաբաթ պիտի լինի, և դուք պիտի խոնարհեցնեք ձեր անձերը. ամսվա իններորդ օրը, երեկոյան, երեկոյից մինչև երեկո պիտի պահեք ձեր շաբաթը»: Ղևտական 23:26–32.

Շեբնայով և Եղիակիմով՝ Քեդկիայի որդիով, պատկերված օրը հակատիպական Քավության Օրն է, որն ընդգրկում է 1844 թվականից մինչև Միքայելի կանգնելը եղած պատմությունը: Այդ ժամանակահատվածում աղվենտիզմը կոչված է եղել «տանջելու» իր անձը, կամ, ինչպես Եսայիան է ներկայացնում, կոչված է եղել «լալու, և սգալու, և գլուխը ճաղատ անելու, և քուրձով գոտևորվելու»:

«1844 թվականին մեր մեծ Քահանայապետը մտավ երկնային սրբարանի Ամենասուրբ տեղը՝ սկսելու քննչական դատաստանի գործը: Արդար մեռյալների գործերը քննության են անցնում Աստծո առաջ: Երբ այդ գործը ավարտվի, դատավճիռ պետք է արտասանվի ողջերի վերաբերյալ: Որքա՛ն թանկագին, որքա՛ն կարևոր են այս հանդիսավոր պահերը: Մեզանից յուրաքանչյուրն իր գործն ունի երկնքի ատյանում: Մենք անհատապես պետք է դատապարտվենք ըստ մարմնի մեջ գործած մեր արարքների: Նախակերպարային ծառայության մեջ, երբ քավության գործը երկրային սրբարանի Ամենասուրբ տեղում կատարվում էր քահանայապետի կողմից, ժողովրդից պահանջվում էր խոնարհեցնել իրենց անձերը Աստծո առաջ և խոստովանել իրենց մեղքերը, որպեսզի դրանք քավվեն և ջնջվեն: Մի՞թե մեզանից ավելի քիչ պիտի պահանջվի այս հակակերպարային քավության օրը, երբ վերևի սրբարանում Քրիստոսը բարեխոսում է Իր ժողովրդի համար, և ամեն մի գործի վերաբերյալ պիտի արտասանվի վերջնական, անբեկանելի վճիռը»:

«Ի՞նչ է մեր վիճակը այս ահավոր և հանդիսավոր ժամանակում: Ավա՛ղ, ի՛նչ հպարտություն է տիրում եկեղեցում, ի՛նչ կեղծավորություն, ի՛նչ խաբեություն, ի՛նչ սեր հագուստի, թեթևամտության և զվարճությունների հանդեպ, ի՛նչ ձգտում գերիշխանության: Այս բոլոր մեղքերը մթագնել են միտքը, այնպես որ հավիտենական բաները չեն զանազանվել: Մի՞թե մենք չպետք է քննենք Սուրբ Գրքերը, որպեսզի իմանանք, թե որտեղ ենք գտնվում այս աշխարհի պատմության մեջ: Մի՞թե մենք չպետք է իմաստուն դառնանք այն գործի վերաբերյալ, որ այս ժամանակ կատարվում է մեզ համար, և այն դիրքի, որ մենք՝ որպես մեղավորներ, պետք է զբաղեցնենք, մինչ այս քավության գործը շարունակվում է: Եթե որևէ հոգածություն ունենք մեր հոգիների փրկության հանդեպ, մենք պետք է վճռական փոփոխություն կատարենք: Մենք պետք է ճշմարիտ ապաշխարությամբ փնտրենք Տիրոջը. մենք պետք է հոգու խորին փշրվածությամբ խոստովանենք մեր մեղքերը, որպեսզի դրանք ջնջվեն»: Selected Messages, գիրք 1, 124, 125:

Եվ այն օրը Ձորքերի Տեր Աստված կանչեց լացի, և սգի, և գլուխը ճաղատեցնելու, և քուրձ կապելու. բայց ահա՛ ուրախություն և զվարճություն, արջառներ մորթել և ոչխարներ սպանել, միս ուտել և գինի խմել. «ուտենք և խմենք, որովհետև վաղը պիտի մեռնենք»: Եսայիա 22:12, 13.

Տերը կանչեց Շեբնային՝ տանջելու իր անձը, բայց նա ընտրեց ուտել, խմել և շարունակել խրախճանքը: Տերը նրա «ականջներին» «հայտնեց», որ Շեբնայի մեղքը չի քավվելու: «Քավվել» թարգմանված բառը այն բառն է, որ Ղևտականում գործածվում է «քավության» համար: Լառդիկեացի ադվենտիզմի այս մեղքը չի քավվելու: Այժմ Եսային սկսում է անդրադառնալ Շեբնայի (Լառդիկեացի ադվենտիստներ) և Եղիակիմի՝ Քեդկիայի որդու (Ֆիլադելֆիական ադվենտիստներ), փոխհարաբերությանը:

Շեբնան «գանձապետն» է, ինչպես Հուդան էր: Եվ Նեեմիայի օրերում Տովիան բնակվում էր Աստծո սրբարանում՝ մի խցում (գանձատանը), որտեղ պետք է պահվեին ընծաները: Երբ Նեեմիան մաքրեց տաճարը, նա դուրս գցեց Տովիային և նրա ամբողջ ունեցվածքը: Շեբնան ևս պետք է դուրս նետվի: Երկուսն էլ պատկերում են լառդիկեական ադվենտիզմի դուրս թքվելը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

«Իսրայելի նկատմամբ ամմոնացիների և մովաբացիների դաժանության ու նենգության պատճառով Աստված Մովսեսի միջոցով հայտարարել էր, որ նրանք հավիտյան պետք է հեռու պահվեն Նրա ժողովրդի ժողովից: Տե՛ս Երկրորդ Օրինաց 23:3–6: Այս խոսքին ընդդիմանալով՝ քահանայապետը Աստծու տան սենյակում պահված ընծաները դուրս էր նետել, որպեսզի տեղ ազատեր այս արգելված ցեղի ներկայացուցչի համար: Աստծու նկատմամբ առավել մեծ արհամարհանք հնարավոր չէր դրսևորել, քան այսպիսի բարեհաճություն ցույց տալ Աստծու և Նրա ճշմարտության այս թշնամուն»:

«Պարսկաստանից վերադառնալով՝ Նեեմիան իմացավ այդ հանդուգն պղծագործության մասին և անհապաղ միջոցներ ձեռնարկեց ներխուժողին արտաքսելու համար: «Դա ինձ խիստ վշտացրեց,— հայտարարում է նա,— ուստի Տոբիայի ամբողջ տնային կահկարասին դուրս նետեցի սենյակից: Ապա հրամայեցի, և նրանք մաքրեցին սենյակները. և այնտեղ նորից բերեցի Աստծու տան անոթները, հացի ընծայի և կնդրուկի հետ միասին»:

«Ոչ միայն տաճարն էր պղծվել, այլև ընծաներն էին սխալ կերպով գործածվել: Սա նպաստել էր ժողովրդի առատաձեռնությունների հուսալքմանը: Նրանք կորցրել էին իրենց նախանձախնդրությունն ու ջերմեռանդությունը և դժկամությամբ էին վճարում իրենց տասանորդները: Տիրոջ տան գանձատները սակավ էին մատակարարված. երգիչներից շատերը և տաճարային ծառայության մեջ ներգրավված ուրիշները, բավարար աջակցություն չստանալով, թողել էին Աստծո գործը՝ այլուր աշխատելու համար»: Մարգարեներ և թագավորներ, 670:

Շեբնան, Հուդան և Տովիան բոլորն էլ ներկայացնում են Լառդիկյան աղվենտիստներին ժամանակի վերջում:

Այսպես է ասում գորքերի Տեր Աստվածը. Գնա՛, մտի՛ր այս գանձապետի մոտ, այն է՝ Սեբնայի, որ վերակացու է տան վրա, և ասա՛. «Ի՞նչ ունես այստեղ, և ո՞ւմ ունես այստեղ, որ քեզ համար այստեղ գերեզման ես կերտել, ինչպես նա, որ բարձրում իր համար գերեզման է կերտում և իր համար ժայռի մեջ բնակարան է փորագրում: Ահա Տերը քեզ պիտի տանի հզոր գերությամբ և անշուշտ պիտի ծածկի քեզ: Նա անպատճառ պիտի պտտեցնի ու շարտի քեզ գնդակի պես մի ընդարձակ երկիր. այնտեղ պիտի մեռնես, և այնտեղ քո փառքի կառքերը պիտի լինեն քո տիրոջ տան ամոթը: Եվ ես քեզ պիտի քշեմ քո պաշտոնից, և նա քեզ պիտի ցած գցի քո աստիճանից»: Եսայիա 22:15–19.

Քանի որ հյուսիսի թագավորը մոտենում է Երուսաղեմին, և պետք է հիշել, որ այդ մոտեցումը աստիճանական մոտեցում է, որի գալը Երուսաղեմի բնակիչները գիտեին: Սա է այն, ինչ նշված է Եսայի մարգարեի քսաներորդ գլխում, երբ Տարտանը ասորեստանցիների զորահրամանատարը, գրավեց Ասդոդը Եգիպտոսում: Նրանք գիտեին, թե ինչ էր գալու, իսկ Սեբնան իր ժամանակն անցկացնում էր իրեն համար ճոխ գերեզման պատրաստելով: Հնազեռները գտան Սեբնայի գերեզմանը և հեռացրին գերեզմանի մուտքի վրա եղած գրավոր արձանագրությունը, և այն այժմ գտնվում է Բրիտանական թանգարանում: Զարմանալիորեն, երբ Սեբնան հեռացվեց, և Քեղկիայի

որդի Եղիակիմը ստանձնեց Սեբնայի առաջնորդական պաշտոնը, Քեղկիայի որդի Եղիակիմը ստացավ թագավորական կնիք, որով կարող էր պաշտոնական փաստաթղթերի վրա հաստատել իր անունը: Այդ կնիքը նույնպես գտնվեց հնագետների կողմից և գտնվում է նույն թանգարանում՝ Անգլիայում: Սեբնան թանգարանում ներկայացված է իր գերեզմանով՝ մահվան նշանով, իսկ Քեղկիայի որդի Եղիակիմը՝ կյանքի կնիքի ներկայացմամբ:

Քանի որ Սեբնան մերժեց հյուսիսի թագավորին վերաբերող նախագգուշացման լուրը, նա դուրս շարտվեց Տիրոջ բերանից, և այն բառը, որ Հայտնության մեջ Լառդիկեային ուղղված նախագգուշացման մեջ թարգմանված է «փսխեցված», իրականում նշանակում է ուժգին, արձակուն փսխում: Նեեմիայի օրերում Նա դուրս գցեց Տովիային ու նրա իրերը, իսկ Սեբնային՝ բռնությամբ նետեց գնդակի պես հեռավոր երկիր: Սեբնան Լառդիկեական աղվենտիստներն են, որոնք մերժում են 1989 թվականին արձակված մարգարեական լուրը և պատրաստվում գերեզմանին՝ զագանի նշանին, իսկ Եղիակիմը՝ Քեղկիայի որդին, Ֆիլադելֆիական աղվենտիզմն է, որ ընդունում է Աստծո կնիքը:

Եվ պիտի պատահի այն օրը, որ ես պիտի կանչեմ իմ ծառային՝ Եղիակիմին՝ Քեղկիայի որդուն. և նրան պիտի հագցնեմ քո պատմուճանը, և պիտի զորացնեմ նրան քո գոտիով, և քո իշխանությունը պիտի հանձնեմ նրա ձեռքը. և նա հայր պիտի լինի Երուսաղեմի բնակիչների և Հուդայի տան համար: Եսայիա 22:20, 21.

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Աղվենտիզմի ցորենն ու որոմները բաժանվում են, և հաղթական եկեղեցու առաջնորդությունը տրվում է Եղիակիմին՝ Քեղկիայի որդուն, և ապա Տերը բարձրացնում է Իր եկեղեցին որպես դրոշ, երբ երրորդ հրեշտակի պատգամը զորանալով դառնում է բարձր աղաղակ: Թերևս ես չափազանց կրկնաբան եմ եղել՝ ներառելով «Քեղկիայի որդին» արտահայտությունը, մինչդեռ կարող էի պարզապես ասել Եղիակիմ: Բայց հայրն ու նրա զավակը միասին խորհրդանշում են Եղիայի պատգամը՝ յոթ վերջին պատուհասներից առաջ: Եղիայի պատգամը գործածում է հայրերի և զավակների խորհրդանիշը՝ ներկայացնելու առաջինը (հայրը) և վերջինը (որդին): Այս մարգարեական հարաբերակցությունը նպաստում է քսաներկրորդ գլխի վերջին հանելուկներին: Քեղկիայի որդի Եղիակիմին տրված խոստումն այն է, որ Տերը Դավթի տան բանալին պիտի դնի նրա ուսի վրա:

«Դավթի տունը» հոր և որդու մասին այն պատգամն է, որին Հիսուսն անդրադարձավ ապստամբ հրեաների հետ Իր վերջին զրույցում: Սա նաև այն տեղն է, որտեղ Նա եզրափակում է Հայտնության գիրքը: Դավթի տունը ուներ մի բանալի, որը, եթե ոչ մի այլ բանի համար, ապա պետք է կիրառվի 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի վերաբերյալ, որովհետև Սուրբ Գրքերում այս բանալուն հղում կատարող միակ տեղը Ֆիլադելֆիայի եկեղեցուն ուղղված պատգամում է:

Եվ Դավթի տան բանալին պիտի դնեմ նրա ուսի վրա. և նա պիտի բացի, և ոչ ոք պիտի փակի. և նա պիտի փակի, և ոչ ոք պիտի բացի: Եսայիա 22:22:

Եվ Փիլադելֆիայի եկեղեցու հրեշտակին գրի՛ր. այս է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը, Նա, որ ունի Դավթի բանալին, որ բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում. գիտեմ քո գործերը. ահա, քո առաջ բաց դուռ դրեցի, և ոչ ոք չի կարող այն փակել. որովհետև դու քիչ գործություն ունես, և պահեցիր իմ խոսքը, և չուրացար իմ անունը: Ահա, սատանայի ժողովարանից եղողներին, որոնք ասում են, թե հրեաներ են, և չեն, այլ ստում են, ահա, պիտի անեմ, որ գան և երկրպագեն քո ոտքերի առաջ, և ճանաչեն, որ ես սիրեցի քեզ: Քանի որ պահեցիր իմ համբերության խոսքը, ես էլ քեզ պիտի պահեմ փորձության ժամից, որ պիտի գա ամբողջ աշխարհի վրա՝ փորձելու երկրի վրա բնակվողներին: Ահա, շուտով գալիս եմ. ամուր պահիր այն, ինչ ունես, որպեսզի ոչ ոք չառնի քո պսակը: Հաղթողին պիտի անեմ սյուն իմ Աստծու տաճարում, և նա այլևս դուրս չի գա. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ Աստծու անունը, և իմ Աստծու քաղաքի անունը՝ նոր Երուսաղեմի, որ երկնքից իջնում է իմ Աստծուց. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ նոր անունը: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին: Հայտնություն 3:7-12.

Եղիակիմը ներկայացնում է մի փիլադելֆիականի Միլլերյան շարժման ժամանակ, որը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին բացում է Ամենասուրբ Տեղը: Ես գիտեմ, որ այդ տնտեսադիր դուռը բացողը Քրիստոսն էր՝ մեր Քահանայապետը, սակայն Քրիստոսը բանալին դրեց Հեղկիայի որդի Եղիակիմի ուսին և ասում է, որ «նա պիտի բացի»: Մենք հասել ենք այն կետին, որը ես մատնանշեցի այս հոդվածի սկզբում:

Եսայիայի գրքում տասնութ անգամ հանդիպում ենք «բեռ» բառին, սակայն այդ դեպքերից յոթում այն ներկայացնում է մի բան, որ կրում են ուսի վրա, իսկ տասնմեկում՝ կործանման մարգարեություն: Այդ տասնութ դեպքերից մեկում այն բառը, որ նշանակում է կործանման մարգարեություն, միաժամանակ գործածված է նաև ներկայացնելու համար մի բեռ, որ կրում են ուսի վրա:

Տեսիլքի հովտի պատմությունը վերաբերում է կործանման մի պատգամի, որը Երուսաղեմում ստեղծում է երկրպագուների երկու դաս: Այն մարգարեական պատգամը, որը մատնանշեց դատաստանի բացվելը, ներկայացվեց Հայր Միլլերի կողմից, և դա առաջին հրեշտակի պատգամն է, որը ավարտվեց, երբ սուրբ վայրի դուռը փակվեց, և Ամենասուրբ Տեղը բացվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այն «բեռը», որ դրվեց Վիլյամ Միլլերի ուսին, և որը նա հանձնարարություն ուներ տանել աշխարհին, առաջին հրեշտակի պատգամն էր՝ կործանման մի մարգարեություն, որը ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ երրորդ հրեշտակի պատգամի գալուստով:

«Դավթի տան բանալին պիտի դնեմ նրա ուսի վրա», և ասվում է. «Այն օրը հաստատ տեղում ամրացված մեխը պիտի հանվի, պիտի կտրվի և ընկնի, և այն բեռը, որ նրա վրա էր, պիտի վերացվի»:

Այստեղ «բեռ» թարգմանված բառը այն բառն է, որը նշում է կործանման մարգարեություն, սակայն կործանման այս մարգարեությունը այն եբրայերեն բառը չէ, որ Եսայիան գործածում է՝ ներկայացնելու համար մի բան, որ կրում ես ուսիդ վրա: Որպես կործանման մարգարեություն նշանակող բառ՝ այն նշանակում է, որ Քեղկիայի որդի Եղիակիմի ուսի վրա պիտի դրվեր Դավթի բանալին, և այն բեռը, որ նրա ուսի վրա

է, կործանման մարգարեություն է: Սա բառերի խորիմաստ խաղ է:

Սպիտակ քույրն այսպես է ասում Աստվածաշնչին կցված մի բանալիի մասին:

«Աստծո Խոսքի հետ կապված կա մի բանալի, որ բացում է այդ թանկագին արկղիկը՝ մեր բավարարվածության և ուրախության համար: Ես շնորհակալություն եմ զգում լույսի յուրաքանչյուր շողի համար: Ապագայում այն փորձառությունները, որոնք այժմ մեզ համար շատ խորհրդավոր են, կբացատրվեն: Որոշ փորձառություններ մենք գուցե երբեք լիովին չհասկանանք, մինչև այս մահկանացուն անմահություն հազնի»: Manuscript Releases, h. 17, 261.

Միլլերի իր երազի վերաբերյալ բացման խոսքերը այսպես են ասում:

«Ես երազ տեսա, որ Աստված, անտեսանելի ձեռքով, ինձ ուղարկեց մի զարմանահյուս փոքրիկ սնդուկ՝ մոտ տասը դյույմ երկարությամբ և վեց դյույմ քառակուսի, պատրաստված սևափայտից և մարգարիտներից՝ հիանալիորեն ընդելուզված: Սնդուկին մի բանալի էր կցված: Ես իսկույն վերցրի բանալին և բացեցի սնդուկը, և, ի զարմանս ու ապշության ինձ, գտա, որ այն լցված էր ամեն տեսակ ու ամեն չափի գոհարներով, ադամանդներով, թանկարժեք քարերով, ինչպես նաև ամեն չափի ու արժեքի ոսկե և արծաթե դրամներով, որոնք գեղեցիկ դասավորված էին սնդուկի մեջ իրենց առանձին տեղերում. և այդպես դասավորված՝ նրանք արձակում էին մի լույս և փառք, որին հավասարը միայն արևն էր»: Early Writings, 81.

Յակոբ Ուայթի՝ այդ երազի ծանոթագրություններում, նա բանալու մասին այսպես է ասում:

«Կցված «բանալին» նրա եղանակն էր մարգարեական Խոսքը մեկնաբանելու՝ սուրբգրային խոսքը սուրբգրային խոսքի հետ համեմատելով. Աստվածաշունչը՝ իր իսկ մեկնաբանը: Այս բանալով Եղբայր Միլլերը բացեց «արկղիկը», այսինքն՝ աշխարհին հայտնության մեծ ճշմարտությունը»: James White.

Ջեյմս Ուայթը մեկնաբանեց այս երազը, և այդ անելիս նա գրեց մի ներածություն: Ամենակարևորն է գիտակցել, որ Միլլերն իր երազը տեսավ և հրապարակեց այն 1847 թվականին՝ Մեծ Հիասթափությունից առնվազն երկու տարի անց, երբ նախկինում միաբան Միլլերի հետևորդ ադվենտիստները ցրվել էին: Միլլերը բաժանված էր շարժումից, իսկ «փոքր հոտը», որ «ցրված էր ամենուր», դեռևս տառապում էր հիասթափությունից: Միլլերի երազը խոսում էր այդ դրության մասին, և Ջեյմս Ուայթը մեկնաբանեց այն, իսկ Էլեն Ուայթը բացարձակապես դրական կերպով անդրադարձավ դրան: Ջեյմս Ուայթը գրեց մի ներածություն նրա երազի համար, ներառեց հենց երազը, ապա ավելացրեց մի քանի ծանոթագրություններ: Նրա ներածությունը, երազը և ծանոթագրությունները կլինեն այս հոդվածի վերջում՝ նրանց համար, ովքեր կարիք ունեն օգտվելու այս տեղեկությունից:

Եսայիա քսաներկուսն ադվենտիզմի սկզբի և վախճանի պատկերավոր օրինակն է: Երկու պատմություններում էլ եղել է և լինելու է մի բաժանում, որ տեղի ունեցավ 1844

թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ապա նորից՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Երկու դեպքում էլ՝ թե՛ սկզբում, թե՛ վերջում, այդ բաժանումը տասը կույսերի առակի կատարմամբ է: Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ անմիտ կույսերը լառդիկեցիներ են: Սեբնան ներկայացնում է լառդիկեցի աղվենտիստներին աղվենտիզմի սկզբում և վախճանում: Եղիակիմը՝ Քեդկիայի որդին, ներկայացնում է ֆիլադելֆիական աղվենտիստներին:

Սակայն Հեդկիան ևս ներկայացնում է Աղվենտիզմի հորը, որովհետև «նա հայր պիտի լինի Երուսաղեմի բնակիչների և Հուդայի տան համար»: Ուիլյամ Միլլերին հարգանքով կոչում էին «Հայր Միլլեր»: Միլլերի ուսին դրված էր «Դավթի բանալին», որը ներկայացնում է նրա Սուրբ Գրքերի ուսումնասիրության եղանակը՝ «տող առ տող»:

Շիրիմատուփը լինելով Աստվածաշունչը՝ նա գործածեց «Դավթի բանալին», որը ներկայացնում էր մարգարեական մեկնության այն կանոնները, որոնցով նա բացեց առաջին հրեշտակի ճշմարտությունները: Այդ կանոնները («Դավթի բանալին») և նրա կործանման մարգարեությունը («Բեռը»), որը հասկացվել էր Դավթի բանալիով, սրբաբանում կախվեցին «ինչպես մեխ՝ հաստատուն տեղում»: «Մեխը» 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ամսաթիվն էր: «Մեխ» բառը նշանակում է քորոց, մեխ կամ ցից՝ ներկայացնելով մի ուղենիշ: Այդ «բեռը», կամ կործանման այն մարգարեությունը, որ կախված էր այդ մեխից, առաջին հրեշտակի լուրն էր, և այդ լուրը իր ավարտին հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ կործանման մարգարեությունը կատարվել էր և հեռացվեց, կտրվեց ու ընկավ: Այն հեռացվեց, որովհետև կործանման մարգարեական լուրը դարձել էր անցյալ ժամանակ, և ապա մեխը պետք է տեղափոխվեր Ամենասուրբ Տեղը, որտեղ կործանման մեկ այլ բեռ պիտի կախվեր դրա վրա:

Միլլերի կործանման մարգարեությունը, որը մարգարեական կանոններով հասկացվեց որպես «Դավթի բանալի», սուրբ վայրում պիտի մի մեխ դներ, որը պիտի կրի իր հոր տան ամբողջ փառքը: Այդ հատվածում «փառք» բառը նշանակում է ծանրություն: Այն, ինչը կրում է տան ծանրությունը, տան հիմքն է: Միլլերի հիմնարար աշխատանքը կրում է երրորդ հրեշտակի պատգամի ամբողջ լրացուցիչ լույսի ծանրությունը, որը ներկայացված է «որդիներով և ծնունդներով»: Այն կրում է տաճարի բոլոր զանազան անոթների ծանրությունը: Եվ հիմքը դրվեց մի տաճարի համար, որպեսզի այնտեղ դրվի մի փառավոր գահ:

Եղիակիմը՝ Քեդկիայի որդին, ներկայացնում է Ֆիլադելֆիական եկեղեցին: Եղիակիմ նշանակում է բարձրացնելու Աստված, որովհետև Եղիակիմը՝ Երուսաղեմի հայրը, ներկայացնում է Վիլյամ Միլլերին, որին Աստված գործածեց՝ բարձրացնելու Աստծո ընտրյալ ուխտի ժողովրդի հիմքերը: Նա Քեդկիայի որդին է, որի անունը բխում է երկու բառերից, որոնցից երկրորդը նշանակում է Աստված, իսկ առաջինը՝ «սահունություն», այսինքն՝ խոսքի սահունություն: Քեդկիան ներկայացնում է Աստծո խոսքը կամ ձայնը, իսկ նրա որդին ներկայացնում է տաճարի բարձրացումը:

Աղվենտիզմի վախճանին պետք է լինի կործանման մի մարգարեություն, և այդ մարգարեությունը Հայտնություն տասնչորսի երրորդ հրեշտակն է: Վերջում պետք է

լինի մի բանալի, որ նախապատկերված էր Միլլերի բանալիով: Մեր օրերի «բանալին» հիմնված է պատմության կրկնության վրա, և հատկապես՝ առաջին հիշատակման կանոնի վրա, որը ներառում է կամ այն սկզբունքն է, որ ներկայացված է հենց Քրիստոսով՝ որպես Ալֆա և Օմեգա: Պետք է լինի Միլլերի մի որդի: Այդպիսով Միլլերը, որպես հայր, դառնում է Քելկիա՝ Տիրոջ Խոսքը, իսկ Միլլերի որդին Եղիակիմն է, որ նշանակում է՝ բարձրացնելու Աստված: Հայր Միլլերը կանգնեցրեց տաճարը, և Միլլերի որդին նույնականացնում է, թե երբ են Լաոդիկիան և Փիլադելփիան բաժանվում, և երբ Փիլադելփիացիները բարձրացվում են որպես դրոշ: Պետք է լինի մի մեխ, որ ամուր խրված է, բայց ոչ թե սուրբ տեղում, ինչպես Միլլերի պատմության մեջ, այլ Սրբությունների Սրբությունում: Այդ մեխը և այն բեռը, որ կախված է նրա վրա, պիտի կտրվեն երրորդ հրեշտակի լուրի վերջում, ինչպես որ կտրվեցին առաջին հրեշտակի լուրի վերջում: Երբ Միքիայելը կանգնի, և մարդկային փորձաշրջանը փակվի, կործանման մարգարեությունը կլինի անցյալ ժամանակով՝ հեռացված, կտրված և ընկած:

1844 թվականին ժամանակի անցնելուց հետո տեղի ունեցած բաժանումը կամ ցրումը կկրկնվի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Եսայիա քսաներկուսն պատկերավոր ներկայացնում է այն հանգամանքները, որոնք հանգեցնում են Լաոդիկեական աղվենտիստների բաժանմանը Փիլադելփիական աղվենտիստներից, ինչը տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ:

Եվ Լաոդիկեացիների եկեղեցու հրեշտակին գրի՛ր. Այսպես է ասում Ամենը՝ հավատարիմ և ճշմարիտ վկան, Աստծու արարածագործության սկիզբը. Գիտեմ քո գործերը, որ ո՛չ սառն ես, ո՛չ տաք. ո՛հ, եթե սառն լինեիր կամ տաք: Արդ, որովհետև գաղջ ես, և ո՛չ տաք, ո՛չ սառն, պիտի փսխեմ քեզ իմ բերանից: Որովհետև ասում ես՝ հարուստ եմ, հարստացել եմ և ոչնչի կարիք չունեմ. և չգիտես, որ դու թշվառ ես, ողորմելի, աղքատ, կույր և մերկ: Խորհուրդ եմ տալիս քեզ ինձնից գնել կրակով փորձված ոսկի, որպեսզի հարուստ լինես, և սպիտակ զգեստներ, որպեսզի հագնվես, և քո մերկության ամոթը չերևա, և աչքերդ օծել աչքի դեղով, որպեսզի տեսնես: Որքաններին սիրում եմ, հանդիմանում և խրատում եմ. ուրեմն նախանձախնդիր եղիր և ապաշխարի՛ր: Ահա ես դռան առաջ կանգնած եմ և բախում եմ. եթե մեկը լսի իմ ձայնը և բացի դուռը, կմտնեմ նրա մոտ և կընթրեմ նրա հետ, և նա՝ ինձ հետ: Հաղթողին կտամ ինձ հետ նստել իմ գահի վրա, ինչպես որ ես էլ հաղթեցի և նստեցի իմ Հոր հետ՝ Նրա գահի վրա: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին: Հայտնություն 3:7–22.

Երազի ներածությունից հետո Ջեյմս Ուայթը ապա ներառում է հենց երազը՝ ծանոթագրություններով: Ես ոչ մի խնդիր չունեմ Ջեյմս Ուայթի կողմից Միլլերի երազի կիրառության հետ, չնայած այն փաստին, որ մենք հաճախ հրապարակել ենք նրա երազի մի մեկնաբանություն, որը որոշ չափով տարբերվում է Ջեյմս Ուայթի մեկնաբանությունից: Ջեյմս Ուայթի հիմնական մոտեցումը, որով այն տարբերվում է մեր հրապարակածից, այն է, որ նա «գոհարները» դնում է Աստծո ժողովրդի համատեքստում, մինչդեռ մենք հասկանում ենք, որ գոհարները մարգարեական ճշմարտություններն են: Այստեղ հակասություն չկա, որովհետև մարդը արտացոլում է

այն, ինչին հավատում է, և Մեծ Հիասթափությունից հետո գոհարների ցրումը խորհրդանշորեն ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի ցրումը ԿԻՐԱԿՆՕՐՅԱ ՕՐԵՆՔԻՑ ԱՌԱՋ: Սակայն այս փաստը ապագա ուսումնասիրության նյութ է:

Ջեյմս Ուայթի ներածությունը Ուիլյամ Միլլերի «Երազ»-ին

«Հետևյալ երազը հրապարակվել է Advent Herald-ում ավելի քան երկու տարի առաջ: Այն ժամանակ ես տեսա, որ այն հստակորեն ուրվագծում էր մեր անցյալ երկրորդ գալստյան փորձառությունը, և որ Աստված այդ երազը տվեց ցրված հոտի օգտի համար:»

«Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա մոտալուտ լինելու նշաններից Աստված դրել է երազները: Տե՛ս և Հովել 2:28–31, Գործք 2:17–20: Երազները կարող են գալ երեք կերպ: Առաջինը՝ «զբաղմունքների շատությունից»: Տե՛ս և Ժողովող 5:3: Երկրորդ՝ նրանք, ովքեր գտնվում են Սատանայի պիղծ ոգու և խաբեության ներքո, կարող են երազներ ունենալ նրա ազդեցությամբ: Տե՛ս և Բ Օրինաց 8:1–5, Երեմիա 23:25–28, 27:9, 29:8, Զաքարիա 10:2, Հուդա 8: Եվ երրորդ՝ Աստված միշտ ուսուցանել է, և այժմ էլ ավելի կամ պակաս չափով ուսուցանում է Իր ժողովրդին երազներով, որոնք գալիս են հրեշտակների և Սուրբ Հոգու միջնորդությամբ: Նրանք, ովքեր կանգնած են ճշմարտության հստակ լույսի մեջ, կհմանան, թե երբ է Աստված իրենց երազ տալիս. և այդպիսիք չեն խաբվի ու չեն մոլորվի կեղծ երազներից:»

«Եվ ասաց. Լսեցե՛ք հիմա իմ խոսքերը. եթե ձեր մեջ մարգարե լինի, ես՝ ՏԵՐՍ, տեսիլքի մեջ նրան ինձ հայտնի պիտի դարձնեմ և երազի մեջ պիտի խոսեմ նրա հետ»: Թվեր 12:5:

«Հակոբն ասաց. «Տիրոջ հրեշտակը երազում խոսեց ինձ հետ»:» Ծննդոց 31:2: «Եվ Աստուած գիշերով երազում եկավ սիրիացի Լաբանի մոտ»: Ծննդոց 31:24: Կարդացե՛ք Հովսեփի երազները՝ Ծննդոց 37:5–9-ում, և ապա նրանց կատարման հետաքրքրական պատմությունը Եգիպտոսում:

«Գաբավոնում Տերը գիշերը երազում երևաց Սողոմոնին»: Գ Թագավորաց 3:5: Դանիելի երկրորդ գլխի մեծ և կարևոր պատկերը նույնպես տրվեց երազով, ինչպես նաև յոթերորդ գլխի չորս գագանները և այլն: Երբ Հերովդեսը փորձեց կործանել մանուկ Փրկչին, Հովսեփը երազում զգուշացվեց փախչել Եգիպտոս: Մատթեոս 2:13:

«Եվ պիտի լինի ՎԵՐՋԻՆ ՕՐԵՐՈՒՄ,— ասում է Աստված,— որ Իմ Հոգուց պիտի հեղեմ ամեն մարմնի վրա. և ձեր որդիներն ու ձեր դուստրերը պիտի մարգարեանան, և ձեր երիտասարդները տեսիլքներ պիտի տեսնեն, և ձեր ծերերը երազներ պիտի երազեն»: Գործք 2:17:

«Մարգարեության պարզը՝ երազներով և տեսիլքներով, այստեղ Սուրբ Հոգու պտուղն է, և վերջին օրերում պետք է բավականաչափ դրսևորվի՝ նշան կազմելու համար: Այն Ավետարանի եկեղեցու պարզներից մեկն է:»

«Եվ Ինքն ոմանց տվեց առաքյալներ, ոմանց՝ ՄԱՐԳԱՐԵՆԵՐ, ոմանց՝ ավետարանիչներ, ոմանց՝ հովիվներ և ուսուցիչներ՝ սրբերի կատարելագործման,

ծառայության գործի, Քրիստոսի մարմնի շինության համար»։ Եփեսացիներ 4:11, 12.

«Եվ Աստված ումանց դրեց եկեղեցում՝ նախ առաքյալներ, երկրորդ՝ ՄԱՐԳԱՐԵՆԵՐ, և այլն»։ Ա Կորնթացիս 7:28:

«Մի՛ արհամարհեցեք մարգարեությունները»։ Ա Թեսաղոնիկեցիներ 5:20: Տե՛ս նաև Գործք 13:1, 21:9, Հռոմեացիներ 12:6, Ա Կորնթացիներ 14:1, 24, 39: Մարգարեները կամ մարգարեությունները Քրիստոսի եկեղեցու շինության համար են. եւ Աստծու խօսքից ոչ մի ապացոյց չի կարելի բերել, թէ դրանք պետք էր դադարեցուէին անտարանիչների, հովիւների եւ ուսուցիչների դադարելուց առաջ: Բայց առարկողն ասում է. «Այնքան շատ կեղծ տեսիլքներ եւ երազներ են եղել, որ ես չեմ կարող վստահութիւն ունենալ այդպիսի որեւէ բանի հանդէպ»։ Ճիշտ է, Սատանան ունի իր կեղծ նմանակումները: Նա միշտ ունեցել է կեղծ մարգարեներ, եւ, անշուշտ, մենք կարող ենք սպասել դրանց նաեւ այժմ՝ նրա խաբէութեան ու յաղթանակի այս վերջին ժամին: Նրանք, ովքեր մերժում են այդպիսի յատուկ յայտնությունները, որովհետեւ կեղծ նմանակում գոյութիւն ունի, նոյնքան հիմնաւոր կերպով կարող են մի փոքր անելի առաջ գնալ եւ ժխտել, թէ Աստուած երբեւէ մարդուն յայտնել է իրեն երազով կամ տեսիլքով, որովհետեւ կեղծ նմանակումը միշտ էլ գոյութիւն է ունեցել:

«Երազներն ու տեսիլքներն այն միջոցն են, որոնց միջոցով Աստված Իրեն հայտնել է մարդուն: Այս միջոցով Նա խոսեց մարգարեներին. Նա մարգարեության պարզը դրել է ավետարանի եկեղեցու պարզների շարքում և երազներն ու տեսիլքները դասել է «ՎԵՐՋԻՆ ՕՐԵՐԻ» մյուս նշանների հետ: Ամեն»:

«Վերոհիշյալ դիտողություններում իմ նպատակը եղել է սուրբգրային կերպով վերացնել առարկությունները և ընթերցողի միտքը պատրաստել հետևյալի համար»։ James White, Brother Miller's Dream, 1–3.

Ուիլյամ Միլլերի երկրորդ երազը

«Ես երազ տեսա, թե ինչպէս Աստված, անտեսանելի ձեռքով, ինձ ուղարկեց մի հմտորեն պատրաստված փոքրիկ սնդուկ՝ մոտ տասը մատնաչափ երկարությամբ և վեց մատնաչափ քառակուսի, սևափայտից, մարգարիտներով նրբորեն ներդրված: Սնդուկին մի բանալի էր կցված: Ես անմիջապէս վերցրի բանալին և բացեցի սնդուկը, և ահա, իմ զարմանքին ու ապշանքին, գտա, որ այն լիքն էր ամեն տեսակ ու չափի գոհարներով, ադամանդակներով, թանկագին քարերով, ինչպէս նաև ամեն տեսակ չափի ու արժեքի ոսկե և արծաթե դրամներով, որոնք գեղեցիկ կերպով դասավորված էին սնդուկի ներսում՝ իրենց համապատասխան տեղերում. և այդպէս դասավորված՝ նրանք արտացոլում էին մի լույս և փառք, որին հավասար էր միայն արեգակը»:

«Ես մտածեցի, որ իմ պարտքը չէ միայնակ վայելել այս հրաշալի տեսարանը, թէն իմ սիրտը լի էր անսահման ուրախությամբ նրա պարունակության փայլից, գեղեցկությունից և արժեքից: Ուստի այն դրեցի իմ սենյակի կենտրոնական սեղանի վրա և լուր տվեցի, որ բոլոր նրանք, ովքեր ցանկություն ունեն, կարող են գալ և տեսնել այս կյանքում մարդու կողմից երբեւէ տեսնված ամենափառավոր և ամենափայլուն տեսարանը:

«Մարդիկ սկսեցին ներս գալ՝ սկզբում սակավաթիվ, բայց հետզհետե աճելով մինչև բազմություն: Երբ նրանք առաջին անգամ նայում էին արկղիկի մեջ, զարմանում էին և ուրախությունից բացականչում: Բայց երբ դիտողների թիվն ավելացավ, ամենքը սկսեցին անհանգստացնել գոհարները՝ դրանք արկղիկից հանելով և սեղանի վրա ցրելով: Ես սկսեցի մտածել, թե տերը նորից իմ ձեռքից պիտի պահանջի արկղիկն ու գոհարները. և եթե ես թույլ տամ, որ դրանք ցրվեն, այլևս երբեք չեմ կարողանա դրանք նախկինի պես իրենց տեղերը դնել արկղիկի մեջ. և զգում էի, որ երբեք չեմ կարողանալու պատասխանատվությանը դիմանալ, որովհետև այն ահռելի պիտի լիներ: Այն ժամանակ սկսեցի աղաչել մարդկանց, որ չդիպչեն դրանց և չհանեն դրանք արկղիկից. բայց որքան ավելի էի աղաչում, այնքան ավելի էին ցրում. և այժմ թվում էր, թե դրանք ցրում էին ամբողջ սենյակով մեկ՝ հատակին և սենյակի կահույքի ամեն մի մասի վրա»:

«Ապա ես տեսա, որ իսկական թանկագին քարերի և դրամների մեջ նրանք ցրել էին կեղծ թանկագին քարերի և կեղծ դրամների անհամար քանակություն: Ես խորապես բարկացա նրանց ստոր վարքի և անբախտության վրա և դրա համար հանդիմանեցի ու նախատեցի նրանց. բայց որքան ավելի հանդիմանում էի, այնքան ավելի էին նրանք կեղծ թանկագին քարերն ու սուտ դրամները ցրում իսկականների մեջ:»

«Այն ժամանակ ես իմ մարմնավոր հոգու մեջ խիստ վրդովեցի և սկսեցի մարմնավոր ուժ գործադրել՝ նրանց սենյակից դուրս մղելու համար. բայց մինչ էս մեկին դուրս էի մղում, երեք ուրիշներ էին ներս մտնում և ներս բերում կեղտ, տաշեղներ, ավազ և ամեն տեսակ աղբ, մինչև որ ծածկեցին բոլոր ճշմարիտ գոհարները, ադամանդները և մետաղադրամները, այնպես որ դրանք բոլորովին տեսադաշտից դուրս մնացին: Նրանք նաև կտոր-կտոր արեցին իմ զարդատուփը և այն ցրեցին աղբի մեջ: Ես կարծում էի, թե ոչ մի մարդ ուշադրություն չէր դարձնում իմ վշտին կամ իմ զայրության: Ես բոլորովին հուսահատ ու վհատվեցի, նստեցի և արտասվեցի:»

«Երբ այսպես լալիս ու սգում էի իմ մեծ կորստի և պատասխանատվության համար, հիշեցի Աստծուն և ջերմեռանդորեն աղոթեցի, որ Նա ինձ օգնություն ուղարկի: Անմիջապես դուռը բացվեց, և մի մարդ մտավ սենյակ, ու ժողովուրդը բոլորը դուրս եկան այնտեղից. և նա, ձեռքին ունենալով փոշեմաքրիչ խոզանակ, բացեց պատուհանները և սկսեց սենյակից մաքրել փոշին ու աղբը:»

«Ես աղաղակեցի նրան, որ զերծ մնա, որովհետև փլատակների մեջ սփռված կային մի քանի թանկագին գոհարներ:»

Նա ասաց ինձ՝ «մի՛ վախեցիր», որովհետև Ինքը «կհոգա նրանց մասին»:

«Այնժամ, մինչ նա ավելում էր հողն ու աղբը, կեղծ թանկարժեք քարերն ու կեղծ դրամները բոլորը վեր բարձրացան և ամպի պես դուրս եկան պատուհանից, և քամին նրանց տարավ: Այդ իրարանցման մեջ ես մի պահ փակեցի աչքերս. երբ բացեցի, աղբն ամբողջովին վերացել էր: Թանկարժեք գոհարները, ադամանդները, ոսկյա և արծաթյա դրամները առատորեն սփռված էին ամբողջ սենյակով մեկ:»

«Այնուհետև նա սեղանի վրա դրեց մի տուփ, նախկինից շատ ավելի մեծ ու ավելի գեղեցիկ, և բուռ-բուռ հավաքեց գոհարները, ադամանդները, դրամները և նետեց տուփի մեջ, մինչև որ ոչ մեկը չմնաց, թեև ադամանդներից ոմանք ասեղի ծայրից մեծ չէին»:

«Ապա նա կոչ արեց ինձ՝ «արի՛ և տե՛ս»»:

«Ես նայեցի տապանակի մեջ, բայց իմ աչքերը շլացան այդ տեսարանից: Նրանք փայլում էին իրենց նախկին փառքից տասնապատիկ ավելի: Ես մտածեցի, թե դրանք ավագի մեջ մաքրվել են այն ամբարիշտ մարդկանց ոտքերի կողմից, որոնք ցրել էին դրանք և տրորել փոշու մեջ: Դրանք տապանակի մեջ դասավորված էին գեղեցիկ կարգով, ամեն մեկը՝ իր տեղում, առանց որևէ տեսանելի ջանքի այն մարդու կողմից, որ դրանք ներս էր գցել: Ես գոչեցի մեծագույն ուրախությունից, և այդ գոչումն արթնացրեց ինձ»: Early Writings, 81–83.

Ջեյմս Ուայթի ծանոթագրությունները

«Տապանակը» ներկայացնում է Աստվածաշնչի այն մեծ ճշմարտությունները, որոնք վերաբերում են մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի երկրորդ գալուստին և որոնք տրվել էին Եղբայր Միլլերին՝ աշխարհին հոշակելու համար:

«Կցված բանալին» մարգարեական Խոսքը մեկնաբանելու նրա եղանակն էր՝ Սուրբ Գիրքը Սուրբ Գրքի հետ համեմատելը. Աստվածաշունչը՝ իր իսկ մեկնաբանը: Այս բանալիով եղբայր Միլլերը բացեց «արկղիկը», այսինքն՝ աշխարհին ներկայացվող Գալստյան մեծ ճշմարտությունը:

«Ժողովուրդը սկսեց գալ՝ սկզբում թվով սակավ, սակայն աճելով մինչև բազմություն»: Երբ եղբայր Միլլերի և մի քանի ուրիշների կողմից առաջին անգամ քարոզվեց գալստյան վարդապետությունը, այն շատ քիչ ազդեցություն ունեցավ, և շատ քչերն արթնացվեցին դրանով. սակայն 1840-ից մինչև 1844 թվականը, որտեղ էլ որ այն քարոզվում էր, ամբողջ համայնքը խռովքի էր մատնվում:

«Բոլոր տեսակների և չափերի» «զարդերը, ադամանդները և այլն», որոնք «այդպես գեղեցիկ կերպով դասավորված էին տուփի մեջ՝ իրենց առանձին տեղերում», ներկայացնում են Աստծո գավակներին [Մադաքիա 3:17]՝ բոլոր եկեղեցիներից, և կյանքի գրեթե ամեն մի դրությունից ու պայմանից, ովքեր ընդունեցին գալստյան հավատը և երևացին, որ իրենց համապատասխան դիրքերում համարձակորեն կանգնում են ճշմարտության սուրբ գործի համար: Այս կարգով ընթանալիս, յուրաքանչյուրը հոգալով իր սեփական պարտականությունը և Աստծո առաջ խոնարհությամբ քայլելով, «նրանք արտացոլում էին մի լույս և փառք» դեպի աշխարհը, որի հավասարը միայն առաքյալների օրերի եկեղեցին ուներ: Լուրը [Հայտնություն 14:6, 7], ասես, սլանում էր քամու թևերի վրա, և հրավերը՝ «Եկե ք, որովհետև ամեն ինչ այժմ պատրաստ է» [Ղուկաս 14:17], տարածվում էր գործությամբ և ազդեցությամբ:

«Երբ թոչող հրեշտակը [Հայտնություն 14:6, 7.] առաջին անգամ սկսեց քարոզել հավիտենական Բարի լուրը՝ «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք Նրան, որովհետև

Նրա դատաստանի ժամը եկել է», շատերը ցնծությամբ աղաղակեցին՝ տեսնելով Հիսուսի գալուստը և վերականգնումը, իսկ հետո ընդդիմացան, ծաղրեցին և ծիծաղի առարկա դարձրին այն ճշմարտությունը, որ քիչ առաջ նրանց լցրել էր ուրախությամբ: Նրանք խռովեցին և ցրեցին գոհարները: Մա մեզ բերում է 1844 թվականի աշունը, երբ սկսվեց ցրման ժամանակը: Նշե՛ք սա. հենց նրանք, որ մի ժամանակ «ցնծությամբ աղաղակում էին», խռովեցին և ցրեցին գոհարները: Եվ 1844 թվականից ի վեր ոչ ոք այնքան ազդեցիկ կերպով չի ցրել հոտը և նրան մոլորեցրել, որքան նրանք, ովքեր մի ժամանակ քարոզում էին ճշմարտությունը և ուրախանում նրանով, բայց դրանից հետո ուրացել են Աստծո գործը և մարգարեության իրականացումը մեր անցյալ աղվենտական փորձառության մեջ»:

«1844 թվականի յոթերորդ ամսին՝ Կեսգիշերյան աղաղակից հետո, մի քանի ամիսների ընթացքում եղբայր Միլլերի վկայությունն այն էր, որ դուռը փակված էր, և որ գալուստի շարժումը մարգարեության կատարմամբ էր, և որ ժամանակը քարոզելու մեջ մենք իրավացի էինք եղել: Այնուհետև նա Advent Herald-ի միջոցով հորդորեց իր եղբայրներին ամուր բռնել, համբերատար լինել և միմյանց դեմ չտրտնջալ. և Աստված շուտով պիտի արդարացնէր նրանց՝ ժամանակը քարոզելու համար: Այսպես նա աղերսում էր գոհարների համար, մինչ զգում էր իր «պատասխանատվությունը» նրանց հանդեպ, և որ այն «ահռելի պիտի լինէր»»:

«Այն «կեղծ զարդերն ու կեղծադրամը», որ ցրված էին իսկականների մեջ, ակնհայտորեն ներկայացնում են կեղծ դարձի եկածներին, կամ «օտար որդիներին» [Օսեա 5:7], քանի որ դուռը փակվել էր 1844 թվականին»:

«Երկրորդ «արկղը, որ նախորդից շատ ավելի մեծ ու գեղեցիկ էր», որի մեջ հավաքվեցին ցրված «գոհարները», «աղամանդները» և «դրամները», ներկայացնում է կենդանի ներկա ճշմարտության ընդարձակ դաշտը, որի մեջ պիտի հավաքվի ցրված հոտը, այսինքն՝ 144,000-ը, որոնցից բոլորն էլ ունեն կենդանի Աստծու կնիքը: Թանկագին աղամանդներից ոչ մեկը խավարի մեջ չի մնա: Թեպետ ոմանք «ասելի ծայրից էլ մեծ չեն», նրանք չեն անտեսվի և դուրս չեն մնա այս օրը, երբ Աստված հավաքում է Իր գոհարները: [Մաղաքիա 3:16–18:] Նա կարող է ուղարկել Իր հրեշտակներին և շտապեցնել նրանց դուրս բերել, ինչպես որ Ղովտին դուրս բերեց Սողոմից: «Տերը երկրի վրա գործը կավարտի շուտով»: «Նա այն կկրճատի արդարությամբ»: Տե՛ս Հռոմեացիներ 9:28»:

«Կեղտն ու թեփը, ավազը և ամեն տեսակ աղբը» ներկայացնում են այն բազմազան և բազմաթիվ մոլորությունները, որոնք 1844 թվականի աշնանից ի վեր ներմուծվել են երկրորդ գալստյանը հավատացողների մեջ: Այստեղ ես կնշեմ դրանցից մի քանիսը:

«1. Այն դիրքորոշումը, որ որոշ «հովիվներ» հանդգնաբար ընդունեցին անմիջապես այն բանից հետո, երբ կեսգիշերային աղաղակը հնչեցվեց, այն էր, թե Սուրբ Հոգու այն հանդիսավոր, սիրտ հալեցնող գործությունը, որ ուղեկցում էր յոթերորդ ամսվա շարժմանը, մեսսերական ազդեցություն էր: Ջորջ Մթորսը առաջիններից էր, որ ընդունեց այս դիրքորոշումը: Տե՛ս նրա գրությունները 1844 թվականի վերջին հատվածում՝ այն ժամանակ Նյու Յորք քաղաքում հրատարակվող Midnight Cry-ում:

Ջ. Վ. Հայմսը, 1845 թվականի գարնանը Ալբանիի համաժողովում, ասաց, թե յոթերորդ ամսվա շարժումը մեամերիզմ էր առաջ բերել յոթ ոստնաչափ խորությամբ: Այս մասին ինձ հայտնել է մեկը, որ ներկա էր և լսել էր այդ խոսքը: Մյուսները, որոնք գործուն մասնակցություն էին ունեցել յոթերորդ ամսվա աղաղակում, հետագայում այդ շարժումն անվանեցին Սատանայի գործ: Քրիստոսի և Սուրբ Հոգու գործը Սատանային վերագրելը մեր Փրկչի օրերում հայհոյություն էր, և այժմ էլ հայհոյություն է:»

«2. Որոշակի ժամանակի վերաբերյալ բազմաթիվ փորձերը: Քանի որ 2300 օրերը ավարտվել են 1844 թվականին, տարբեր անձինք նրանց ավարտի համար սահմանել են բավականին շատ ժամանակներ: Այսպես վարվելով՝ նրանք հեռացրել են «սահմանափարերը» և խավար ու կասկած են գցել ողջ աղվենտական շարժման վրա:»

«3. Սպիրիտուալիզմը՝ իր բոլոր երևակայություններով և ծայրահեղություններով: Սատանայի այս նենգությունը, որ մահվան ահավոր գործ է կատարել, միանգամայն պատշաճ կերպով ներկայացված է «թեփերով» և «ամեն տեսակ աղբով»: Նրանցից շատերը, ովքեր խմեցին սպիրիտուալիզմի թույնը, ընդունեցին մեր անցյալ աղվենտիստական փորձառության ճշմարտությունը, և այս փաստից շատերը մոլորվեցին՝ կարծելով, թե սպիրիտուալիզմը բնական պտուղն էր այն հավատքի, որ Աստված ղեկավարել է մեծ աղվենտիստական շարժումները 1843 և 1844 թվականներին: Պետրոսը, խոսելով նրանց մասին, ովքեր պետք է «կործանարար հերձվածներ ներմուծեն՝ ուրանալով անգամ Տիրոջը, որ գնեց նրանց», ասում է. «ՈՐՈՆՅ ՊԱՏՃԱՌՈՎ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅԱՆ ՃԱՆԱՊԱՐՀԸ ԿԸՆԿԱԼՎԻ ԶԱՐԱԽՈՍՈՒԹՅԱՆ»:»

«4. Ս. Ս. Մնտուն՝ ներկայանալով որպես «Եղիա մարգարե»» Այս մարդը, իր տարօրինակ և մոլեգին ընթացքի մեջ, նույնպես կատարել է իր դերը այս մահաբեր գործում, և նրա ընթացքը միտում է ունեցել շատ անկեղծ հոգիների մտքում անարգանքի ենթարկելու սպասող սրբերի ճշմարիտ դիրքը:

«Այս մոլորությունների ցանկին ես կարող էի ավելացնել ևս շատերը, ինչպես, օրինակ, Հայտնություն 20:4, 7-ի «հազար տարիները» անցյալում, Հայտնություն 7:4-ի, 14:1-ի 144,000-ը, նրանք, ովքեր Քրիստոսի հարությունից հետո «վեր կացան և գերեզմաններից դուրս եկան», չաշխատելու վարդապետությունը, մանկանց կործանման վարդապետությունը, և այլն, և այլն:»

«Այս սխալները այնքան ջանադիր կերպով էին տարածվում և հրամցվում սպասող հոտին, որ այն ժամանակ, երբ Եղբայր Միլլերը տեսավ այդ երազը, ճշմարիտ գոհարները «տեսադաշտից հեռացված» էին, և մարգարեի խոսքերը կիրառելի էին.— «Եվ դատաստանը հետ է շուռ տրված, և արդարությունը հեռու է կանգնած», և այլն, և այլն: Տե՛ս Եսայիա 59.14: Այդ ժամանակ երկրում չկար մի գալստեական թերթ, որ պաշտպաներ ներկա ճշմարտության գործը: The Day-Dawn-ը վերջինն էր, որ պաշտպանում էր փոքր հոտի ճշմարիտ դիրքը. բայց այն դադարեց գոյություն ունենալ մի քանի ամիս առաջ, նախքան Տերը Եղբ. Միլլերին տվեց այս երազը, և իր մահամերձ վերջին ճիգում հոգնած, հառաչող սրբերին մատնացույց արեց 1877

թվականը՝ այն ժամանակվա ապագայում եղած երեսուն տարի հետո, որպես նրանց վերջնական ազատագրման ժամանակը: Ավա՛դ, ավա՛դ: Զարմանալի չէ, որ Եղբայր Միլլերը իր երազում «նստեց և լաց եղավ» այս տխուր դրության վրա»:

«Եղբայր Միլլերը փակեց իր աչքերը մահվան մեջ 1849 թվականի դեկտեմբերի 22-ին, որով կատարվեցին նրա երազում ասված հետևյալ խոսքերը. «Խառնաշփոթի մեջ ես մի պահ փակեցի իմ աչքերը»: Այս հրաշալի կատարումն այնքան ակնհայտ է, որ ոչ ոք չի վրիպի այն տեսնելուց:»

«Մնդուկը ներկայացնում է այն գալստյան ճշմարտությունը, որ Եղբայր Միլլերը հրատարակեց աշխարհին, ինչպես նշված է տասը կույսերի առակում: [Մատթեոս 25:1–11:] Առաջին՝ ժամանակը՝ 1843-ը, երկրորդ՝ հապաղման ժամանակը, երրորդ՝ կեսգիշերյան աղաղակը՝ յոթերորդ ամսում, 1844-ին, և չորրորդ՝ փակ դուռը: Ոչ ոք, ով 1843 թվականից ի վեր կարդացել է երկրորդ գալստյան թերթերը, չի ժխտի, որ Եղբայր Միլլերը պաշտպանել է գալստյան պատմության այս չորս կարևոր կետերը: Ճշմարտության այս ներդաշնակ համակարգը, կամ «սնդուկը», պատահ-պատահ է արվել և աղբակույտի մեջ ցրվել նրանց կողմից, ովքեր մերժել են իրենց իսկ փորձառությունը և ուրացել հենց այն ճշմարտությունները, որոնք իրենք Եղբայր Միլլերի հետ միասին այդքան անվախ քարոզեցին աշխարհին:»

«Այնժամ եկեղեցին կլինի մաքուր և «անարատ Աստծո գահի առջև», քանի որ, խոստովանած լինելով իրենց բոլոր մոլորությունները, թերություններն ու մեղքերը, և ունենալով դրանք լվացված Քրիստոսի արյամբ ու ջնջված, նրանք կլինեն առանց «բժի կամ կնճոխի, կամ որևէ այդպիսի բանի»: Այնժամ նրանք կշողան «իրենց նախկին փառքից տասնապատիկ ավելի փառքով»: ԶԵՅՄՍ ՈՒԱՅԹ, Օավեգո, մայիս, 1850 թ.